

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บัวหลวง

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน

วายร้ายปล้นแบงค์

ป.อินทรปาลิต

ธนาคาร “สามสหาย” จำกัด เปิดดำเนินกิจการมาได้ยังไม่ถึงสองปี แต่มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างผิดคาด ทั้งนี้ก็เพราะประชาชนเชื่อถือในความเป็นปึกแผ่นมั่นคงของธนาคารนี้ ซึ่งมีอาเสี้ยุกิมหงวน ไทยแท้ หุ่นส่วนใหญ่ เป็นประธานกรรมการของบริษัท นอกจากนี้กรรมการถือหุ้นส่วนใหญ่อีกหลายท่าน ก็ล้วนแต่เป็นเศรษฐีมีชื่อเสียงอยู่ในวงสังคม เช่น พระยาประสิทธิ์นิติศาสตร์ พระยาปัจฉิมกนิพินาศ นายพล พัชรภรณ์ นายนิกร การุณวงศ์ และ ดร.ดิเรก ธรรม์ฤทธิ

บรรดานักธุรกิจทั้งหลาย ข้าราชการ พ่อค้าคหบดีต่างนิยมฝากเงินที่ธนาคารนี้ เพราะบริการรวดเร็วทันใจ ให้ความสะดวกแก่ผู้มาติดต่อด้วยเป็นอย่างดี พนักงานของธนาคารสุภาพเรียบร้อย มีมารยาทดี และทำงานคล่องแคล่ว รับจ้างอนบ้าน และที่ดินในราคาสูง ให้อู้เงินโดยดอกเบี้ยถูกกว่าธนาคารอื่น นอกจากนี้ยังรับจำนำสินค้า ขายฝาก และกิจการอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ทั้งนี้

ตอนสายวันนั้น

สี่สหายได้มาตรวจงานที่ธนาคารของเขา ผู้จัดการธนาคารได้ให้การต้อนรับเจ้านายทั้งสี่คนเป็นอย่างดี พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกได้โอภาปราศรัยมากหน่อย ต่อจากนั้นก็พากันเข้าไปในห้องผู้จัดการเรียกบัญชีมาตรวจ

ขณะพรรคสี่สหาย ต่างพูดคุยกันเสียงเอะอะเอ็ดตะโร ส่วนผู้จัดการกับสมุห์บัญชีนั่งตัวลีบในท่าสำรวมกิริยามารยาท เสี้ยหงวนคุยพลางตรวจบัญชีพลาง อาเสี้ยของเราทำงานเกี่ยวกับการค้าได้คล่องแคล่วมาก เขาเซ็นชื่อของเขากำกับไว้ตอนท้ายบัญชีทุก ๆ เล่ม แล้วเขาก็พยักหน้าเรียกสมุห์บัญชี สุภาพบุรุษในวัยกลางคนรูปร่างอ้วนใหญ่ให้มาหาเขา

“เรียบร้อยดีมาก” เขากล่าวชมสมุห์บัญชี “บัญชีของคุณทุกเล่มสะอาด และถูกต้องดีแล้ว เอาไปเก็บได้ สิ้นปีผมจะขึ้นเงินเดือนให้คุณอีก”

สมุห์บัญชียิ้มแก้มแทบแตก เขาก้มศีรษะโค้งคำนับท่านประธาน หรือผู้อำนวยการธนาคารอย่างนอบน้อม หยิบบัญชีห้าหมื่นวางซ้อนกันแล้วอุ้มมันเดินแยกกลับไปยังโต๊ะทำงานของเขา

นิกรกล่าวถามอาเสี้ยอย่างเป็นทางการ

“ถามจริง ๆ เอะวะ แก่คุณบู้ญชีรู้เรื่องหรือ”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“บ๊ยะแล้ว.....ไม่รู้จะคุดหาหอกอะไรเล่า กันเคยเรียนวิชาบู้ญชีชั้นสูงมาแล้ว กันเป็นพ่อค้าใหญ่ กันต้องคุดบู้ญชีทุกชนิดเข้าใจ”

นิกรหัวเราะ แล้วพุดพลาถหัวเราะพลาถ

“กันพยายามคุดมาหลายปีแล้วไม่รู้เรื่อง ทำก็ไม่เป็น บริษัทการค้าของกันตั้งหลายแห่งกันไม่เคยขอคุดบู้ญชีเลยวะ”

อาเสี่ยวว่า “แกโชคดีที่ได้คนซื้อสัตย์ และล้วนแต่เป็นคนเก่าแก่ในสมัยคุณพ่อแก ยังมีชีวิตอยู่ ว่าง ๆ แกควรจะเรียนบู้ญชีเสียบ้าง คนฉลาดอย่างแกเรียนไม่ยากอะไรหรอก”

ภารโรงประจำห้องผู้จัดการคนหนึ่ง พาตัวเดินเข้ามาในห้องอย่างสงบเสถียร และกระซิบกระซาบกับผู้จัดการเบา ๆ แต่แล้วผู้จัดการก็คุดภารโรงด้วยเสียงไม่ดังนัก

“แกควรจะรู้จักกาลเทศะบ้างซี เจ้านายมาตรวจงานอย่างนี้ ควรจะบอกเขาว่าฉันไม่รับแขก.....แล้วกัน”

ดร.ดิเรกหันมามองคุดผู้จัดการ

“มีแขกมาหาคุณหรือ คุณศิริ”

“ครับ ภารโรงบอกว่ามีสุภาพสตรีคนหนึ่งจะขอเข้ามาพบผมครับ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“บอกให้ภารโรงไปเชิญเธอเข้ามาพบคุณเถอะ อย่าเกรงใจพวกเราเลย สุภาพสตรีผู้นี้อาจจะมาขอทราบระเบียบการฝากเงิน หรือมีธุระเกี่ยวกับธนาคารของเราก็ได้ ถ้าคุณปฏิเสธว่าไม่ว่าง หรือไม่รับแขก เธอก็จะไปติดต่อกับธนาคารอื่น อย่าลืมนะว่าธนาคารของเรากำลังได้ชื่อว่าเป็นบริการดีที่สุดใน”

นายศิริ ผู้จัดการธนาคารสามสหายยิ้มเจื่อน ๆ แล้วกล่าวกับภารโรง

“ไปเชิญสุภาพสตรีผู้นั้นเข้ามาพบฉันได้”

ภารโรงรับคำสั่ง เดินย่องออกไปจากห้องผู้จัดการ

พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรก นั่งสนทนากันอยู่ที่โต๊ะยาวด้านขวาของห้อง กิมหงวนปรารภกับเพื่อนเกลอว่า เขาอยากจะเปิดสาขาธนาคารสามสหายขึ้น ในบางจังหวัดทางภาคเหนือ และภาคใต้ คือเชียงใหม่ และหาดใหญ่ ส่วนในจังหวัดพระนคร ก็น่าจะเปิดสาขาขึ้นสักแห่งหนึ่ง เพื่อให้กิจการของธนาคารกว้างขวางออกไป เขามั่นใจว่าธนาคารสามสหายคงจะมีผลกำไรไม่ต่ำกว่าหกล้าน

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อหญิงสาวเจ้าของเรือนร่างแบบมารีลิน มอนโรคนหนึ่ง พาตัวเดินเข้ามาในห้องผู้จัดการธนาคารสามสหาย จำกัด หล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยงามเยิ้ม และหยอหยอกคนหนึ่ง แต่งกายทันสมัยในเสื้อกระโปรงชุดสีเทา กระโปรงนั้นรัด และปิดประิยะจนแนบ

สนิทเนื้อ สวมร้องทำสั้นสูงตีเทาหัวปิดเปิดสั้น และรัดสั้นซึ่งสั้นรองเท่าเรือเล็ก และค่อนข้างสูง
 หล่อนปล่อยผมอันดำขลับสยายยาวประป่า ตกแต่งหน้างามแฉล้ม มือขวาถือกระบี่พลาสติกตีเทา
 อย่างไม่รู้ก็ตาม เนื้อตัวของหล่อนเกลี้ยงเกลา มีเครื่องประดับเพียงนาฬิกาข้อมือ
 เรือนเดียวเท่านั้น ความงามของหล่อนทำให้สี่สหายตะลึงมองตากัน แม้กระทั่งนายศิริผู้จัดการก็
 ทำท่ากระลิมกะเหลี่ยบริบลุกขึ้นยืนให้เกียรติหล่อน

“เชิญครับคุณ ผมคือผู้จัดการธนาคารนี้”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“เชิญทางนี้เถิดครับ ผู้จัดการนะ.....ตำแหน่งเล็กนิดเดียว และเป็นลูกน้องของผม
 มาโต๊ะนี้เถิดครับผมคือผู้อำนวยการธนาคาร และสุภาพบุรุษทั้งสามท่านนี้ก็ล้วนแต่หุ้นส่วนใหญ่
 เป็นกรรมการดำเนินงานของธนาคาร”

หญิงสาวหยุดชะงักหันมามองคูสี่สหายในท่าที่กระดากกระเดื่อง

นิกรพยักหน้า และยิ้มให้หล่อน

“มา...มานั่งคุยกับอาเถอะหนู”

ดร.ดิเรกสะคุ้งเล็กน้อย กระซิบคูนิกร

“เสือกไปพูดกับเธออย่างนั้นได้เรอะ”

นิกรคุนายแพทย์หนุ่ม

“เถอะน่า.....หล่อนมาของงานเรา ไม่ใช่มาฝากเงิน หรือมาจ่านองอสังหาริมทรัพย์”

ดร.ดิเรกชักฉิว

“แกรู้ได้อย่างไร”

“รู้ซิอะ ถ้ามาฝากเงิน หรือมาจ่านองบ้านหรือที่ดิน หล่อนก็ต้องมีเครื่องเพชร
 วาบ ๆ วาบ ๆ บ้าง กันคุณไม่ผิดหรือหน้า” แล้วนิกรก็พูดกับสาวสวย ซึ่งเดินเข้ามาหยุดยืนหน้า
 โต๊ะยาวตัวนั้น “อาคงเดาไม่ผิดหนูมาของงานทำไม”

หล่อนยิ้มอาย ๆ

“กะ.....หนูว่างงานมานานแล้วกะคุณอาขา หนูอยากทำงานที่เป็นปีกแผ่นมันคงกะ
 และอยากจะทำงานที่เบื่อกันมากกว่าที่อื่นกะ”

เมื่อพลสบตากับหล่อน เขาก็กล่าวถามหล่อนทันที

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ....บอกอาซิ”

กิมหงวนยกมือตอบโต๊ะ

“พูดกับอา.....หนู อาเป็นผู้อำนวยการแบงก์นี้ หนูจะได้งานทำหรือไม่อยู่ที่อาคน
 เดียว บอกอาหน่อยหนูชื่ออะไร”

หล่อนยิ้มให้เสี่ยหงวน

“อรชรกะ”

“อ้อ...รื้อนรักหรือเปล่า”

หญิงสาวเจ้าของนามอรชรอายจนหน้าแดง แล้วพุดอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“หนู...อ้า...หนูไม่เคยมีความรักนี่คะ”

กิมหงวนลืมหูลิง

“ยังงั้นทำงานกับอาได้ หนูจะเอาเงินเดือนเท่าไรว่ามา อาจะเขียนคำสั่งบรรจุหนู
เดี๋ยวนี้”

พลกัณฑ์จิ้นทันที

“แจะทำเช่นนั้นไม่ได้ ถึงเป็นประธานกรรมการ และผู้อำนวยการธนาคารมีสิทธิ์
บรรจุพนักงานได้ทุกตำแหน่ง แต่ก็ต้องเป็นไปตามระเบียบข้อบังคับ พนักงานธนาคารของเราต้อง
สำเร็จชั้น 8 หรือเตรียมปีที่ 2 เป็นอย่างน้อย และต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 21 ปี”

เสี่ยหงวนมองดูพลราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“แจะระเบียบไปหน่อยเดียวจะถูกเตะ ระเบียบต่าง ๆ กันเป็นคนตั้งขึ้นเอง แล้ว
ทำไมกันจะลบล้างหรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้” พุดจบเขาก็หันมาทำก้อรอก้อตักกับหล่อน “อรชรหนู
มีพื้นการศึกษาแคไหน”

“สำเร็จเตรียมอักษรศาสตร์เมื่อปี พ.ศ. 2500 ค่ะ”

กิมหงวนยิ้มเป็น

“หนูอายุเท่าไร”

“21 ปี กับ 2 เดือนค่ะ”

“อ้อ...ใช้ได้” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่พล “ว่าไง...อรชรมีคุณสมบัติครบถ้วนที่
จะทำงานในธนาคารของเรา ผู้หญิงที่สวย และน่ารักอย่างนี้เราต้องรับไว้ซี๊ไว้ซี๊ ใครมาติดต่อกับ
ธนาคาร.....เห็นเข้าแล้วจะชื่นใจ”

พลแกล้งซัดคอกิมหงวน

“รับไว้ยังงั้นกัน ขณะนี้ไม่มีตำแหน่งว่าง ทุกแผนกมีพนักงานเต็มหมด”

อาเสี่ยจู้ปาก

“จะยากเย็นอะไรวะ โไล่เสมียนผู้ชายออกสักคนแล้วบรรจุอรชรแทน พนักงาน
ผู้ชายกันไม่ชอบไว้ แต่แต่ละคนหน้าตาไม่น่าจูบสักนิด มีหน้าซ้ำบางคนยังเสือกไว้หนวดเสียดอีก
พนักงานสาว ๆ มองดูแล้วสบายนัยน์ตาพิลึก เอาละวะต้องไล่เสมียนของเราออกไปคนหนึ่ง”

“ยูเป็นบ้า” ดร.ดิเรกเอ็ดตะโร “เป็นนายคนอย่างนี้ใช้ได้หรือวะ เขาจะทำผิดอะไร
แจะไล่เขาออกจากงาน”

กิมหงวนหัวเราะ

“ก็เรียกตัวเขามาชี้แจงให้เขารู้ซิวะ.....ว่าเขาบังอาจค่ากันซึ่งเป็นผู้อำนวยการ
ธนาคาร และเป็นนายจ้างของเขา เมื่อเขาสอบสวนว่าเขาไม่ได้ค่า กันก็จะบอกเขาว่า เขาไม่ได้
ค่า.....พ่อของเขาก็เคยค่ากัน”

“ออไรน์.....ออไรน์ เช่นเดียวกับหมาป่ากับลูกแกะในนิทานอีสป”

อาเสี่ยกล่าวกับหญิงสาวอย่างสนิทสนมว่า

“พวกอาเสี่ยออกล้อกันสนุก ๆ นะ ไม่มีอะไรหรอก เป็นอันว่าอาหรับุเข้าทำงาน
แบ๊งค์นี้แล้ว และจะให้เงินเดือนขึ้นแรก 540 บาท”

อรชรประนมมือไหว้กิมหงวนอย่างนอบน้อม

“เป็นพระคุณค่ะ หนูจะไม่ลืมพระเดชพระคุณของคุณอาเลย หนูจะตั้งใจทำงาน
ด้วยความขยันขันแข็งจนสุดความสามารถของหนู หนูกราบของพระคุณค่ะ”

อาเสี่ยพยักหน้า

“เอาล่ะ.....เริ่มมาทำงานได้ตั้งแต่พรุ่งนี้” แล้วเขาก็มองดูนายศิริผู้จัดการ “ให้
อรชรอยู่ฝึกงานแผนกรับเงินก็แล้วกันนะคุณศิริ แรก ๆ ก็หัดนับเงินก่อนค่อยเป็นค่อยไป เด็กคนนี้
ถูกชะตาผมวะ พอเห็นหน้าเห็นตาโปกก็นึกเอ็นดู ช่วยเอาใจใส่ด้วยนะคุณ”

“ครับ ทำทางคุณอรชรก็รู้สึกว่าการคล่องแคล่วเฉลียวฉลาดดีนะครับ”

เสี่ยหงวนอมยิ้ม

“นั่นนะซี...บางทีผมจะให้อรชรเป็นผู้อำนวยการ”

นายศิริทำคอขยับแต่ไม่พูดว่าอะไร นิกรเสริมขึ้นว่า

“ถ้าเป็นเมื่อใดกันก็ขอถอนหุ้นทันที”

พลเชิญให้สาวสวยนั่งร่วมโต๊ะด้วย ต่อจากนั้นสี่สหายก็สัมผัสกลิ่นห่อถั่ว โดยมิ
การเกี่ยวพาราชีไปในตัว อรชนสำรวมกิริยามารยาทสงบเสงี่ยมตลอดเวลา ก่อนที่จะลากลับหล่อน
ได้กล่าวว่า หล่อนปีติยินดีอย่างยิ่งเท่าที่หล่อนมีงานทำในคราวนี้ และงานนี้คงจะเป็นปีกแผ่นมันคง

นับตั้งแต่สาวสวยอรชรได้เข้าทำงานเป็นพนักงานของธนาคารสามสหาย จำกัด
คณะพรรคสี่สหายได้ถือโอกาสมาตรวจงานที่ธนาคารทุกวัน และรับหล่อนไปรับประทานอาหาร
กลางวันกับเขา อรชรทำให้พนักงานสาว ๆ หลายคนอิจฉาริษยาหล่อนไปตาม ๆ กัน หล่อนสงบ
เสงี่ยมเจียมตัวน่ารัก มีหน้าที่ตรวจนับธนบัตร ซึ่งวันหนึ่ง ๆ อรชรนับเงินจำนวนแสน ๆ บาท เมื่อ
มีเวลาว่างพนักงานจ่ายเงินให้หล่อน ทำงานจากง่ายไปหายาก

ตอน 11.00 น.เศษวันนั้น ซึ่งตรงกับวันอังคาร สี่สหายได้มาตรวจงานที่ธนาคาร
อีก พวกเขาเสมียนพนักงานเห็นเจ้านายมาบ่อย ๆ ก็ซักอึดอัดใจ และรำคาญใจ เพราะต้องคอย
ระมัดระวังตัว คนที่ซี้ก็เกียจก็ต้องแก้งทำเป็นขยันขันแข็ง คนที่ขยันอยู่แล้วก็ต้องขยันยิ่งขึ้นอีก

โดยเฉพาะผู้จัดการไม่สบายใจเลย เนื่องจากสี่สหายชอบป่วนเปื้อนอยู่ในห้องทำงานของเขา และถ้าจะมีอะไรบกพร่องทำให้เขาถูกคุบย่อ ๆ

พอมาถึง เลี่ยหงวนก็โจมตีผู้จัดการธนาคารที่เปิดเครดิตให้ผู้ฝากเงินคนหนึ่งถอนเงินเกินบัญชีไปเกือบสองหมื่นบาท ถึงแม้ผู้จัดการยืนยันว่าผู้ฝากเงินรายนี้เป็นผู้มีเกียรติควรเชื่อถือได้ แต่เลี่ยหงวนก็ไม่ยอมฟังเสียง

“ต่อไปถ้าจะจ่ายเงินให้ใครเกินบัญชีเงินฝากต้องได้รับอนุญาตจากผม หรือกรรมการคนหนึ่งคนใดก่อน เข้าใจไหมคุณศิริ เรื่องเกียรติเดี๋ยวนี้มันเชื่อกันยาก คนที่ว่าเศรษฐกิจมีเงินแสนเงินล้านนะ ..... โดยมากรวยแต่เปลือก จ่ายเช็คไม่มีเงินทั้งนั้นจนกระทั่งประชาชนไม่เลื่อมใสศรัทธาในเรื่องเช็คเสียแล้วไม่ว่าจะเป็นเช็คของใคร ถ้าคุณใจดีเกินไปแบงก์ของเราจะถึงกับม้วนเสื่อไขก้อกข่าวพุทธเจ้าในไม่ช้านี้ จำไว้ว่าถ้าแบงก์ล้ม ผมจะต้องเดินเอาปี๊บคลุมหัวเพราะอายเขา”

นายศิริล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ต หยิบจดหมายลงทะเลเบียนฉบับหนึ่งออกมาแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด

“ท่านครับ ผมเกือบลืมไป มีจดหมายลงทะเลเบียนมาถึงท่านหนึ่งฉบับครับ ผมเซ็นรับไว้เมื่อเช้านี้เอง”

กิมหงวนยื่นมือรับจดหมายสองซองสีฟ้าฉบับนั้นแล้วก็อนุญาตให้ผู้จัดการกลับไปนั่งทำงานได้ต่อไป ขณะนี้สี่สหายนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาว ภายในห้องทำงานของผู้จัดการนั่นเอง

“จดหมายใครวะอ้ายหงวน ลายมือผู้หญิงนี่หว่า”

นิกรถาม

อาสีเสื้อป้อมปากกระซิบบอกนิกร

“ถ้าจะแฟนเก่ามีมาขอเงิน เมื่อสองสามวันที่ที่หนึ่งแล้ววะ มีผู้หญิงคนหนึ่งจดหมายมาจากเชียงใหม่ ขอเงินกันพันบาท บอกว่าลูกชายของหล่อนซึ่งเกิดจากกันกำลังเจ็บหนัก”

นิกรลืมหูลืมตาโพล่ง

“แกแอบไปมีลูกไว้เมื่อไหร่วะ”

“นั่นนะซีนี่ก็ไม่ออกเหมือนกัน เวลาแมกั้นมักจะทำอะไรไปโดยไม่รู้เรื่อง แต่หล่อนพูดเป็นตุเป็นตะว่าหล่อนเคยทำงานบาร์ และกันรับหล่อนไปนอนที่บางแสนสองสามหน หลังจากนั้นหล่อนก็มีท้อง หรือท้องโตกลายเป็นมนุษย์กินคนไป เมื่อหล่อนชี้แจงแสดงเหตุผลว่าลูกชายของหล่อนเป็นลูกของกัน และขอเงินกันเพียงพันบาทเท่านั้น กันก็เลยส่งเงินไปให้”

“แล้วยังไง” นิกรถามอย่างสนใจ

“หล่อนก็ตอบรับและขอบคุณกันนะซี แล้วส่งรูปถ่ายเด็กผู้ชายอายุ 3 ขวบ

กว่า ๆ คนนั้นมาให้กัน อ้ายเด็กเปรตนั้นเสือกเหมือนกันยังกะกะ นวลลออรู้เข้า.....กูตายแน่
อย่างน้อยก็ถึงกับหยอดน้ำข้าวต้มไปหลายวัน เดี่ยวไว้อ...ขอเวลาให้กันอ่านจดหมายเดี๋ยวนะ”

พล กับ ดร.ดิเรกนั่งสนทนากันอยู่เงียบ ๆ ในเรื่องที่ดร.ดิเรกจะตั้งโรงงานผลิตยา
สำเร็จรูป แต่จะต้องลงทุนถึง 30 ล้านบาท ระหว่างนี้เสี่ยหงวนกำลังอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยความ
สนใจ ส่วนนิกรนั่งกินขนมปังทาเนยกับกาแฟ ซึ่งเขาใช้การโรงไปซื้อมาให้

กิมหงวนจบจดหมายบัตรสนเท่ห์อย่างแปลกใจ เขาส่งจดหมายสี่เดียวกับซองให้
พลแล้วกล่าวว่า

“เกลองอ่านจดหมายนี้ดูซิพล ถึงแม้จะเป็นบัตรสนเท่ห์ แต่กันก็พอจะเดาได้ว่า...
เจ้าของจดหมายเป็นพนักงานหญิงในแบงก์ของเราเอง”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“อ่านดัง ๆ ซิพล”

นายพัชราภรณ์คลีกระดาศีฟ้าออก แล้วอ่านข้อความในนั้นให้เพื่อน ๆ ฟัง
จดหมายฉบับนี้ไม่มีตำบล และวันที่

เรียน ผู้อำนวยการที่นับถือ

เราขอบอกท่านว่าคุณอรชรพนักงานสาวสวยคนโปรดของท่านหาใช่นางสาวไม่
ความจริงหล่อนมีสามีแล้ว และสามีของหล่อนก็คือนักเลงอันธพาล หรืออาชญากรชั้นดาวร้ายที่
กำลังหลบซ่อนตัวอยู่ในเวลานี้

คุณอรชรหาได้เสี้ยมหมิ่นไม่ หลังจากของเธอที่นั่นเก่งกล้ากำกั้นที่สุด ขณะนี้เป็น
โสเภณีชั้นสูงซึ่งมีค่าตัว 200 บาท ท่านผู้อำนวยการไม่เชื่อทดลองดูก็ได้

เราเห็นว่าผู้หญิงเลว ๆ อย่างคุณอรชรไม่สมควรจะมาทำงานในธนาคารนี้ ยิ่ง
ทำงานเกี่ยวกับเงินด้วยแล้ว คุณอรชรอาจจะยกยอกเงินของธนาคาร หรือเป็นสายลับให้สามีของ
เธอ พาพวกเข้าปล้นแบงก์ของท่านก็ได้ จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ผู้หวังดี

ดร.ดิเรกซึ่งไม่เคยมองใครในแง่ร้ายกล่าวเสริมขึ้นทันที

“อิมพอสสิเบิล ฝรั่งว่าเป็นไปไม่ได้ เรื่องนี้เป็นการใส่ไฟ หือป้ายสีกันอย่าง
ชัด ๆ จดหมายที่เป็นบัตรสนเท่ห์ไม่ควรจะพิจารณาหรือสนใจ”

พลกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“แต่บางทีคดีสำคัญบางคดี ก็ลี้ภัยได้เพราะบัตรสนเท่ห์เหมือนกันนะหมอ เราต้องรับฟังไว้บ้าง แต่ฟังหูไว้หู ปัญหาสำคัญถ้าอรรถเป็นโสเภณีชั้นสูง เราก็ต้องให้หล่อนออกจากงานไป เรื่องมีผิวหรือไม่... ไม่สำคัญ”

กิมหงวนว่า “กันเชื่อว่าอรรถเป็นคนดี และยังเป็นสาวบริสุทธิ์ ส่วนศักดิ์ของหล่อน โอ้โง่งก็จริง แต่ไม่มีรอยช้ำ รุค เปรียบรถยนต์ใหม่เอี่ยมที่จอดอยู่ในห้องโชว์ กันชนก็ยังสวยเป็นเงางาม สียังเอี่ยม.....เบาะนุ่ม ล้อและยางใหม่ถอดด้าม เขียบคันน้ำมันเบา ๆ กระโจนเลย ถ้าเป็นรถใช้แล้วเราก็มองรู้ อย่างน้อยกันชนห้อยร่องแรง”

“เฮ้ย” พลเอ็ดตะโร “จะเอาคนไปเปรียบกับรถยนต์ได้หรือวะ.....มันเหมือนกันเมื่อไรเล่า.....”

อาเสี้ยมแห่ง ๆ นิกรกล่าวขึ้นเบา ๆ ว่า

“เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริง เทียงวันนี้แกพาหล่อนไปกินข้าวกับแกตามลำพัง”

กิมหงวนลืมหูลืมตาโพล่ง

“ก็เอี่ยมนะซี.....แล้วยังไงอีก”

“ชวนหล่อนไปทัศนารบั้งกะโลกกลางทุ่งนาแถวพระโขนงหรือที่ไหนก็ได้ ถ้าหล่อนไปกับแกก็หมายความว่าหล่อนเป็นโสเภณีชั้นสูง ถ้าอรรถไม่ยอมไปก็แปลว่าเจ้าของจดหมายนี้เจตนาให้ร้ายป้ายสีหล่อน”

ดร.ดิเรกเห็นฟ้องด้วยตามความคิดของนิกร

“ออไรนี่.....ออไรนี่ ยังจีดีแน่ ถ้าหล่อนมีค่าตัว 200 บาท เมื่ออ้ายหงวนชวนหล่อนก็ต้องยินดีไปเพราะต้องการเงิน”

อาเสี้ยมน้อยยิ้มใหญ่

“ดีแล้วกันจะเลียบเคียงถามหล่อนด้วยว่าหล่อนมีผิวหรือยัง บ้านอยู่ที่ไหน และอยู่กับใคร ถ้ามีผิวแล้วถึงแม้หล่อนเป็นคนดีกันก็จะไล่ออกจากงาน”

“ทำไมล่ะ” พลถามเสียงหัวเราะ

เสี่ยหงวนทำหน้าเบ้

“ผู้หญิงมีผิวเอามาทำงานหาหอกอะไรกันวะ เสียเงินเดือนเปล่า ๆ จะจิบข้างก็ไม่ได้ จะทำอะไรแบบหมาหยอกห่านก็ไม่ได้ พนักงานหญิงของเราทุกคนล้วนแต่เป็นโสคทั้งนั้น มีแฟนกันไม่ว่า แต่ถ้ามีผิวเป็นต้องหาเรื่องไล่ออกทันที แกก็รู้อยู่แล้วว่ากันมันชอบชีกอ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง นายศิริคนเดียวที่ไม่ยอมหัวเราะ ต่อจากนั้น สี่สหายก็สนทนาวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องสาวสวยพนักงานใหม่ผู้มีนามว่าอรรถ

ตอนเที่ยงวันนั่นเอง พล นิกร และดร.ดิเรก เปิดโอกาสให้อาเสี้ยมกิมหงวน พาอรรถไปรับประทานอาหารกับเขาตามลำพังสองต่อสอง ส่วนสามสหายให้ภารโรงไปซื้อข้าวมันกับไก่ตอนมารับประทานกันที่ธนาคารนั่นเอง นอกจากนี้ก็มีเบียร์แช่เย็นอีกสองสามขวด

ในราว 13.00 น.เศษ กิมหงวนพาอรรถกลับมาที่ธนาคารสามสหภาพ หล่อนแยกไปทำงาน อาเสี่ยตรงมายังห้องผู้จัดการ แล้วเขาก็ได้พบเพื่อนเกลอของเขาทั้งสามคนกำลังนั่งจิบเบียร์กัน และสนทนากันอยู่เงียบ ๆ

“เฮ้.....ว่าไงไวย้” ดิเรกกล่าวทัก

ผู้อำนวยการธนาคารเดินหน้าละห้อยเข้ามาหาเพื่อนเกลอของเขา แล้วทุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“จริงอย่างแกว่า....ดิเรก” เสี่ยหงวนพูดด้วยใบหน้าเคร่งขรึม “เราไม่ควรสนใจกับบัตรสนเท่ห์ เจ้าของจดหมายฉบับนั้นมีเจตนาปรักปรำใส่ร้ายอรรถแท้ ๆ”

พลยืมให้เสี่ยหงวน

“เกษวนหล่อนไปอย่างไรใหม่ล่ะ”

“ฮือ”

“เกือบถูกตบหน้านะซี หล่อนหาว่ากันถูกหล่อน แล้วก็ขอลาออกจากงาน หล่อนร้องไห้หวัะ หล่อนว่าหล่อนยอมอดตายดีกว่าที่จะมาทำงานกับนายจ้างที่มองดูหล่อนเป็นผู้หญิงอย่างนั้น กันต้องขอโทษขอโพยแทบแย่ กว่าอรรถจะหายโกรธ.....ต้องอ้อนวอนเกือบตาย พาไปกินขนมจีบซาลาเปาที่ห้อยเทียนเหลา หล่อนนั่งนิ่งเฉยเหมือนตุ๊กตาไม่ยอมกินอะไรเลย”

สามสหภาพมองดูหน้ากันแล้วยืมให้กัน ดร.ดิเรกกล่าว

“เราจะเชื่อกันง่าย ๆ อย่างไรเหตุผลหรือไม่มีหลักฐานนั้นยอมใช้ไม่ได้ หลักของผู้ใหญ่ที่ดีจะต้องมีใจหนักแน่น ไม่ใช่คนหูเบา บุคลิกลักษณะอย่างอรรถไม่บอกว่าเป็นผู้หญิงชั้นสูงเลย”

นิกรกระซิบเบา ๆ “แต่ถ้ากันเป็นหล่อน ก็คงหาเงินได้คล่องมากทีเดียว เซฟของหล่อนใครเห็นเขาก็ต้องน้ำลายไหล หล่อนทั้งสวยทั้งน่ารัก”

กิมหงวนป้อนปากกระซิบกับนิกร

“เป็นเมียหน่อยกันกันก็เอา ให้เดือนละ 3,000 บาท หาบ้านให้อยู่ด้วย ซัวร์รถยนต์เล็ก ๆ ให้กันหนึ่งว่ะ”

ถึงแม้เป็นเสียงกระซิบพลก็ได้ยินถนัด

“ดีแล้ว.....กันจะไปฟ้องคุณนวล”

อาเสี่ยสะอึกเล็กน้อย

“อ้าว.....ทะเล้งละซี อยากรอดพ้นรังไรเท่าที่ล่องดู” อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ ยกนาฬิกาข้อมือเรือนทองฝั่งเพชรขึ้นมองดูเวลา “บ่ายโมงกว่าแล้วไวย้ ไปเที่ยวโรงสีกันเถอะ นึกว่านั่งเรือยนต์เที่ยวชมวิวแม่น้ำเจ้าพระยา”

ดร.ดิเรกรินเบียร์ใส่แก้วส่งให้อาเสี่ย

“เฮ้า....ดื่มเบียร์เสียก่อนแล้วค่อยไป”

เสี่ยหงวนยิ้มเป็น ยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มอีก ๆ รวดเดียวหมดแก้ว ต่อจากนั้น เสี่ยหาย ก็ชวนกันออกไปจากธนาคารสามสหาย จำกัด

บ่ายวันนั้น เวลาประมาณ 14.00 น.เสี่ย เสี่ยหายได้มาปรากฏตัวขึ้นที่ธนาคารของเขาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเข้ามาในธนาคาร บรรดาเสมียนพนักงานต่างก็ลุกขึ้นยืนก้มศีรษะ แสดงความเคารพอย่างพร้อมเพรียงกัน เว้นแต่พนักงานสาวซึ่งได้ประนมมือไหว้แทนการก้มศีรษะ

เสี่ยหายแลเห็นอรรชวางหูโทรศัพท์พอดี หล่อนรีบมากระพุ่มมือไหว้ พล นิกร กิมหงวน และดร.ดิเรก อย่างนอบน้อม เสี่ยหายรับไหว้แล้วตรงไปนั่งรวมกลุ่มกันที่โต๊ะสี่เหลี่ยมข้างตู้নিরภัยไปใหญ่ด้านหลังพนักงานรับเงิน และอรรช

“โทรศัพท์ถึงแฟนหรือหนู”

ผู้อำนวยการถามยิ้ม ๆ ในท่าทางซื่อ

อรรชเอียงอาย และไม่กล้าสบตากิมหงวน

“มิได้ค่ะ เพื่อนของหนูเขาโทรศัพท์มาถึงหนูค่ะ”

“เพื่อนผู้หญิงหรือเพื่อนผู้ชาย” นิกรถาม

“ผู้หญิงค่ะ”

“อ้อ.....สวยไหมจ๊ะ”

“สวยค่ะ”

“ถ้าสวยก็บอกให้เขามาทำงานที่นี้ซีหนู ผู้อำนวยการธนาคารนี้ท่านใจดีมาก ท่านชอบผู้หญิงสวย ๆ แต่ต้องเป็นโสด มีผิวแล้วอย่าพามาสมัครงานเป็นอันขาด เบ๊งก์นี้รับพนักงานผู้หญิงที่เป็นโสดทั้งนั้น”

พลโบกมือให้หล่อนนั่งประจำโต๊ะของหล่อน ซึ่งอยู่หลังเคาน์เตอร์

“นั่งเถอะหนู นั่งทำงานของหนูต่อไป อย่าสนใจกับพวกอาเลย ผู้จัดการอยู่หรือเปล่า”

“อยู่ค่ะ เพิ่งขึ้นไปชั้นบนเมื่อสักครู่นี้เองค่ะ ถ้าคุณอาต้องการพบ หนูจะขึ้นไปเชิญท่านลงมาพบนะคะ”

พลยิ้มให้หล่อน

“ไม่ต้องหลานสาว ไม่มีธุระอะไรหรอก ผ่านมาทางนี้ก็แวะเข้ามาดูพวกเราทำงานกัน”

อาเสี่ยกิมหงวนสบตากับชายกลางคนคนหนึ่งซึ่งเป็นพนักงานรับฝากเงินของธนาคารนี้ กิมหงวนกวักมือเรียกสุภาพบุรุษ ๆ คนนั้นรีบพรวดพราดลุกขึ้นเดินเข้ามาหยุดยืนก้มศีรษะ โค้งค่านับผู้อำนวยการธนาคารอย่างนอบน้อม

“ท่านผู้อำนวยการจะใช้อะไรผมหรือครับ”

เสีหงวนยืมให้ และสั้นสิริชะ

“เปล่า อยากจะถามคุณดูว่าอรรถทำงานเป็นอย่างไรบ้าง พอใช้การได้หรือยัง”

นายเกษมยิ้มอย่างอ่อนโยน

“ก็พอช่วยผมทำงาน ได้บ้างแล้วครับ แต่ยังไม่ใคร่ชำนาญในการดูฉบับตร”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ

“อ้อ...เรื่องนี้สำคัญหน่อย เงินที่แขกมาฝากเรามาก ๆ นะ เขาเอาแบงค์เกี่สออดเข้า มาปึกละใบสองใบ หากเราไม่รอบคอบพอก็เสียทีเขา คุณต้องพยายามอบรมสั่งสอนอรรถหน่อย นะ ฉบับตรดีนะมันมีกลิ่น ยกขึ้นดมก็มีกลิ่นแล้ว ฉบับตรปลอมมันไม่มีกลิ่น เอามือลูบก็ลื่นมือ แตกต่างกันลิบลับ อย่างผมยังงี้หลับตาสองข้างเอามือคลำดูเท่านั้นก็รู้ว่าเป็นแบงค์ดี หรือแบงค์ปลอม” พูดจบกี้หันมาทางนิกร “แกละกร แกมีเทคนิคอย่างไรบ้าง ในการสังเกตแบงค์ดี หรือแบงค์เกี่”

นิกรนั่งคิด “วิธีของกันเป็นของง่าย ๆ ถ้ากันเอาไปซื้ออะไร พ่อค้าแม่ค้าเขาเอา แบงค์ของกันก็ไม่เกี่ ถ้าเขาไม่เอาขอเปลี่ยนใหม่ก็แปลว่าแบงค์ของกันเกี่ กันใช้วิธีนี้มาตั้งแต่ เด็ก ๆ แล้ว”

พนักงานรับฝากเงินหัวเราะหึ ๆ อาเสีหงวนยืมให้นายเกษมแล้วกล่าวว่า

“อ้ายกร มันชอบพุดกวนอวัยวะเบื้องต้นอย่างนี้แหละคุณเกษม อ้า...ผมขอฝาก อรรถด้วยนะคุณ”

“ครับ ผมจะพยายามฝึกหัดให้เธอเป็นงานโดยเร็วที่สุดเชียวครับ ผู้จัดการก็กำชับ กับผมเสมอว่า....คุณอรรถเป็นเด็กของท่านผู้อำนวยกร แะะ ..... แะะ เธอขยันทำงาน และสุภาพ เรียบร้อยมากครับ”

เสีหงวนยืมด้วยความพอใจ

“ขอบใจมากคุณเกษม แล้วผมจะขึ้นเงินเดือนให้คุณ อ้า....หมุ่นี่เป็นยังไง มีคน ฝากเงินเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไซ้ไหม”

นายเกษมภาคภูมิใจอย่างยิ่ง ที่เจ้านายโปรดปรานเขา และคุยกับเขาอย่างกันเอง เช่นนี้

“ถ้าดูตามบัญชียอดเงินฝากก็เพิ่มขึ้นทุกเดือนแหละครับ แต่ถ้าสังเกตเป็นวัน ๆ ก็ ไม่แน่ครับ บางวันมีผู้ฝากเพียงแสนเดียว แต่สำหรับวันนี้น่าประหลาดหน่อยครับ ตั้งแต่เช้ามีผู้ มาฝากเงินมากกว่าวันอื่น ๆ ผมรับเงินฝากถึง 6 แสนกว่าแล้ว”

พลพุดเสริมขึ้น

“เห็นจะเป็นเพราะใกล้สิ้นเดือน พ่อค้าที่มีเงินอยู่ในธนาคารน้อยกว่าเซีคที่เซ็นจ่าย ข้ามวันที่ไป ก็ร้อนตัวรีบเอาเงินมาฝาก”

กิมหงวนหันมายิ้มกับพล

“ระหว่างนี้เงินฝืดจริง ๆ โว้ย เห็นจะมีพวกเราเท่านั้นที่เรียกว่าเงินคล่อง พ่อค้า ย่ำแย่ไปตามกัน สินค้าในโกดังที่พ่อค้าเอาจำหน่ายธนาคารไว้ โดยมากปล่อยให้หลุด แต่เราก็ขายทอดตลาดไปพอมีกำไร”

ทันใดนั้นเอง เหตุการณ์อันน่าตื่นเต้นหวาดเสียว และไม่น่าจะเป็นไปได้ก็เกิดขึ้น ชายฉกรรจ์ห้าคนแต่งกายในชุดสีดำบุกเข้ามาในธนาคารอย่างอุกอาจ และแยกย้ายกระจายกำลังกัน ออกไปทันที สักคนถือปืนพก อีกคนหนึ่งซึ่งเป็นชายร่างใหญ่ถือปืนกลแบบทอมป์สัน ลักษณะท่าทางบอกว่าเป็นหัวหน้า

การปล้นธนาคารสามสหาย จำกัด อย่างตระหนกแบบภาพยนตร์เริ่มแล้ว ชายฉกรรจ์คนหนึ่งถือปืนพกสองกระบอกยื่นฝ่าประตู ตำรวจประจำธนาคารถูกยึดปืนกลมือบาเรตต์อย่างจู่โจมโดยไม่รู้ตัว พวกโจรคนหนึ่งวิ่งขึ้นไปยืนบนคานพักบันไดชั้นบนถือปืนพกจังก้า อีกคนหนึ่งแผ่นแปะลื้อขึ้นไปยืนบนม้ายาวหน้าเคาน์เตอร์

หัวหน้าโจรพาสมุนคนหนึ่งบุกเข้ามาในเคาน์เตอร์ยกปืนกลขึ้นจ้อง แล้วร้องประกาศด้วยเสียงเด็ดขาด

“ทุกคนนิ่งเฉยอย่าขยับเขยื้อนเป็นอันขาด ใครขัดคำสั่งหมายถึงตาย ก้มหน้ามองดูพื้นทุกคน”

นายเกษมพนักงานรับฝากเงิน ค่อย ๆ ยื่นเท้าขวาไปได้เคาน์เตอร์ เพื่อจะใช้เท้าเขี่ยสวิทช์ไฟขนาดใหญ่ที่ผนังเคาน์เตอร์นั้น และสวิทช์ไฟที่โยกอันนี้ คือสัญญาณแทรกไซเรนที่ซึ่งคิดไว้หน้าธนาคาร และมีแผ่นป้ายบอกไว้ว่า สัญญาณธนาคารถูกปล้น

แต่แล้วก่อนที่เท้าขวาของพนักงานรับฝากเงินจะถูกสวิทช์ไฟอันนั้น ปืนกลในมือหัวหน้าโจรก็แผดเสียงคำรามขึ้นหนึ่งนัด

“ปัง”

นายเกษมถูกยิงข้างหลัง ทะลุออกทางหน้าอกด้านซ้าย ชายกลางคนสะดุ้งเฮือกสุดตัว ร่างของเขาปล่นตกลงมาจากเก้าอี้ นอนตะแคงสิ้นใจตายอยู่บนพื้นห้องท่ามกลางความตระหนกตกใจของทุกคน

จอมโจรหันมาทางสมุนของเขาซึ่งถือปืนพก 11 มม. อยู่ในมือซ้าย และมีมือขวาโบยสำหรับใส่เงินอยู่ในมือขวา เขาพยักหน้าเป็นความหมาย เจ้าหนูมั่งร่ำล่าสัตว์รีบปราดไปที่เคาน์เตอร์อันเป็นที่นั่งทำงานของนายเกษมแล้วกระชากลิ้นชักออก วางถุงผ้าใบลงบนเคาน์เตอร์ และหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทที่วางกองซ้อนกันเป็นมัด ๆ ขึ้นมาจากลิ้นชักเก็บใส่ถุงผ้าใบอย่างรวดเร็ว อรชรสาวน้อยนั่งตัวสั่นก้มหน้านั่งเฉยอยู่บนโต๊ะทำงานใกล้ ๆ กับเคาน์เตอร์นั้น

ระหว่างนั้นเอง จอมโจรได้เดินปราดเข้าไปหาสี่สหายแล้วยกปืนกลมือขึ้นจ้องในท่าคุกคาม

อาเสี้ยมเล็กน้อย

“น่า....ไม่ต้องอายน่า ศิลปินที่ดีเขาไม่อายคนดูหรือคุณ คนที่ยืนบันไดนั้นเป็นผู้กำกับใช่ไหม อ้า....ตั้งกล้องตรงไหนนะคุณผมไม่ยกเห็น คุณแสดงบทบาทดาวโจรได้ดีทีเดียว”

เสื่อร้ายขบกรามกรอด ตวาดอาละเอียเสียงลั่น

“ไม่ใช่ถ่ายหนัง พวกผมปล้นธนาคารนี่จริง ๆ”

นิกรยกมือขวาขึ้นปิดกระบอกปืนกลมมือของหัวหน้าโจรเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“หันปืนไปทางอื่นดีกว่าพี่ชาย คุณจะปล้นแบงค์หรือยังไงพวกผมไม่เกี่ยว พวกเรามาที่นี่เพื่อขอกู้เงินแบงค์ไปใช้ เชิญตามสบายเถอะคุณ.....ผมลาคะ”

หัวหน้าโจรตวาดแว๊ด

“ยังไม่ไปไม่ได้ ถ้าขัดคำสั่งผมจะถูกยิงทิ้ง เหมือนนายคนนั้น ที่พยายามจะเปิดสัญญาอันตราย คุณทั้งสี่คนนั่งนิ่ง ๆ และก้มหน้ามองคู่มือ”

นิกรหัวเราะ

“ขอผมดูบทบาทอันห้าวหาญของคุณหน่อยไม่ได้หรือครับ คุณทำงานได้เด็ดขาด น่านับถือจริง ๆ”

“ประเดี๋ยวพ่อยิงทิ้งเสียเลย พุดไม่เข้าใจภาษาคนเรอะ”

นิกรสะอึกเฮือก สีสหายต่างขอมจ่านก้มหน้ามองคู่มือไปตาม ๆ กัน แต่ทุกคนจำหัวหน้าโจร และสมุนโจรได้แล้วทั้งห้าคน หัวหน้าโจรถอยออกไปยืนพิงกำแพงห้องร้องเตือนลูกน้องให้รีบเก็บเงินบรรจุลงถุงผ้าใบโดยเร็ว ขณะนี้มีสุภาพสตรีในวัยกลางคนสองคนเดินเข้ามาในธนาคารเพื่อจะถอนเงินของหล่อน พวกโจรจึงใช้ปืนจู่และบังคับให้เข้าไปรวมกลุ่มกับพนักงานในเคาน์เตอร์

เงินสด 640,000 บาทในลิ้นชักโต๊ะของพนักงานรับฝากเงินถูกบรรจุลงในถุงผ้าใบเรียบร้อย แล้วพวกโจรล่าถอยออกจากธนาคารทันที และเป็นการล่าถอยที่ทยอย ๆ กันออกไปทีละคนตามแผนการ หัวหน้าโจรล่าถอยออกไปเป็นคนสุดท้าย เขายกทอมป์สันขึ้นจ้องมาทางเสมียนพนักงานของธนาคารแล้วประกาศก้อง

“ใครตามออกมาหน้าธนาคารจะถูกยิงทิ้ง”

ครั้นแล้ว เสื่อร้ายก็หมุนตัวออกไปจากธนาคารทันที พวกโจรขึ้นรถเก๋งดำซึ่งจอดอยู่หน้าธนาคารอย่างรวดเร็วขับลั่น

เมื่อพล นิกร กิมหงวน และดร.ดิเรกพานักงานของธนาคารวิ่งออกมาก็ปรากฏว่าพวกโจรออกไปพ้นประตูรั้วเหล็กด้านหน้าของธนาคารแล้ว อย่างไรก็ตาม คนขับรถของสุภาพสตรีสองคนจำหมายเลขทะเบียนรถคันนั้นได้

“รถเซฟลีดำรุ่นเก่าครับ” เขารายงานให้สี่สหายทราบต่อหน้านายสาวของเขา ซึ่งเป็นพี่น้องกัน “ผมนั่งในรถรอคอยคุณนาย ผมเห็นมันถ่อปืน และถือถุงผ้าใบวิ่งออกมาขึ้นรถทีละคน ก็รู้ว่าอ้ายพวกนี้ต้องปล้นแบงค์แน่นอน รถของมันจอดอยู่ตรงกับบันไดหน้าตึกพอดีครับ และ

หันหน้าออก ผมจำได้ว่าเซฟแก๊งสี่ดำคันนั้นหมายเลข ก.ท.ว. 9879 ครับ คนขับรูปร่างเล็ก ๆ หน้าตาคล้ายลูกจีนยังหนุ่มมากครับ”

ในคืนที่นั่นเอง เจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของท้องที่ และนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายคน ก็รู้มายังธนาคารสามสหราชอาณาจักร พลตำรวจประจำธนาคารเป็นผู้โทรศัพท์แจ้งเรื่องธนาคารถูกปล้นไปยังสถานีตำรวจ เจ้าหน้าที่กองวิชาการได้มาถ่ายภาพ และชันสูตรศพนายเกษม ซึ่งถูกหัวหน้าโจรสลัดหารด้วยปืนกลมือแบบทอมป์สัน

นักข่าวหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ และช่างภาพต่างหลังไหลมาที่ธนาคารนี้ ข่าวแพร่ไปทั่วพระนครอย่างรวดเร็ว ธนาคารสามสหราชอาณาจักร ถูกพวกโจรบุกเข้าปล้นอย่างออกอวดเลียนแบบภาพยนตร์ การปล้นได้กระทำขึ้นขณะที่ประธานกรรมการ และกรรมการหุ้นส่วนใหญ่ของธนาคารกำลังตรวจงานอยู่ ซึ่งเจ้าของธนาคารเหล่านี้ถูกพวกโจรบังคับให้นั่งอยู่เฉย ๆ

ตำรวจเริ่มงานสืบเหล่าร้ายคณะนี้อย่างรวดเร็วจับพลัน ด้านกักรถทุกแห่งคอยสกัดจับแก๊งเซฟโรเล่ทีดำแบบเก่าไม่ว่าจะมีหมายเลขทะเบียนอะไร สารวัตรใหญ่เจ้าของท้องที่ได้ติดต่อกับกองทะเบียนยานพาหนะ สอบหมายเลขทะเบียนรถยนต์ ก.ท.ว. 9879 แต่กองทะเบียนยานพาหนะชี้แจงมาว่า รถยนต์หมายเลข ก.ท.นี้ เป็นรถบรรทุกของร้านขายไม้กระดาน และวัสดุก่อสร้างแห่งหนึ่ง จึงเป็นอันว่าพวกคนร้ายได้ปลอมแปลงหมายเลขทะเบียนรถ

สี่สหภัยกับผู้จัดการธนาคาร ไปอยู่สถานีตำรวจจนค่ำ เจ้าหน้าที่ได้นำรูปอาชญากรหลายร้อยคนมาให้ดู แต่ก็ไม่ปรากฏว่าอาชญากรเจ้าของภาพถ่ายเหล่านั้นเป็นโจรปล้นธนาคารหลักฐานที่พวกโจรทิ้งก็คือปลอกกระสุนปืนทอมป์สัน 1 นัด และหัวกระสุน 1 นัด ซึ่งหัวหน้าโจรยิงทะเลหลังนายเกษมไปถูกเสาคอนกรีตคันหนึ่ง ตำรวจถือว่าการปล้นธนาคารสามสหราชอาณาจักรกลางวันแสด ๆ เช่นนี้ เป็นการกระทำที่ออกอวดอย่างยิ่ง กองปราบ และตำรวจท้องที่ทั้งพระนคร และธนบุรีต่างแยกย้ายกระจายกำลังกันสืบหาคนร้ายคณะนี้โดยด่วน

ศพของนายเกษมถูกนำไปบำเพ็ญกุศลที่วัดมกุฏกษัตริยาราม ซึ่งสี่สหภัยของเราเป็นเจ้าภาพ บรรดาพนักงานของธนาคารสามสหราชอาณาจักรต่างเศร้าสลดใจไปตามกันที่นายเกษมต้องเสียชีวิตลงด้วยน้ำมือของพวกโจร อาเสี่ยกิมหงวนได้จ่ายเงิน 50,000 บาทให้ภรรยาของนายเกษม เพื่อเป็นบำเหน็จความดีความชอบของนายเกษมที่ต้องเสียชีวิตเพราะพยายามจะเปิดสัญญาอันตราย

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับต่างเสนอข่าว วายร้ายปล้นแบงก์อย่างครึกโครม แต่ตลอดหนึ่งสัปดาห์ผ่านมา เจ้าหน้าที่ที่ยังสืบจับตัวพวกโจรไม่ได้ พนักงานธนาคารสามสหราชอาณาจักรทุกคนถูกเรียกตัวไปสอบสวน อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้ระแวงสงสัยว่าใครจะเป็นสายให้พวกโจรเข้าปล้น และเสี่ยหงวนผู้อำนวยการธนาคารก็รับรองกับตำรวจว่า พนักงานธนาคารของเขาทุกคน นับตั้งแต่ผู้จัดการลงมาล้วนแต่เป็นคนเขาไว้วางใจทั้งนั้น เขาเชื่อว่าวายร้ายปล้นแบบเลี้ยงโชค

ปลิ้นเพราะเห็นว่าธนาคารสามสหชาติตั้งอยู่โดดเดี่ยวในซอยลึกไม่มีผู้คนพลุกพล่าน มีตำรวจแก่ ๆ รักษาการเพียงคนเดียวซึ่งธนาคารจ้างไว้เป็นประจำ คนร้ายอาจจะเคยติดต่อกับฝากเงิน หรือถอนเงินกับธนาคารของเขามาบ้างแล้ว

นิกรบ่นเสียดายเงินหกแสนสี่หมื่น ไม่เว้นแต่ละวัน จนกระทั่งกิมหงวนชักรำคาญ
“อย่าบ่นเป็นบ้าไปหน่อยเลยวะอ้ายกร นึกว่าฟาดเคราะห์โไว้ย มันปลิ้นเราไปแค่นี้ก็ไม่ได้ทำให้เราล้มจม หรือฐานะของเราทรุดลงแม้แต่น้อย”

นิกรว่า “แต่กันจะต้องพยายามใช้ความสามารถของกันสืบหาตัวพวกโจรคณะนี้ให้ได้ เพื่อเอาตำรวจไปลากค่อมัน ถ้าจับตัวมันได้ในเร็วนี้้อาจจะได้เงินคืนก็ได้ เพราะเงินมาก ๆ พวกโจรมันคงซ่อนไว้ก่อนยังไม่กล้าแบ่งกัน นอกจากจะเอามาใช้บ้างเพียงหมื่นสองหมื่น”

อาเสี่ยวหัวเราะอย่างขบขัน

“แก่นะเรอะ.....จะสืบหาตัวพวกโจร”

“เออซีวะ”

“ไม่มีทางอ้ายกร ตำรวจเขามีความชำนาญในการสืบสวน ยังสืบไม่ออกว่าโจรก็กนี่เป็นใครบ้าง”

“ดีละ... แกดูถูกกัน ในไม่ช้ากันจะแสดงความสามารถของกันให้แก่ดู บอกตามตรงกันเสียดายเงินไม่ใช่เงินเล็กน้อย”

แล้วนิกรก็เริ่มงานสืบสวนทันที

เขาทำงานคนเดียวโดยไม่บอกให้ใครรู้ มันเหมือนกับมีภูตผีปีศาจตนหนึ่งกระซิบบอกเขาว่า อรชรพนักงานสาวสวยคือสายลับของพวกโจร

นิกรเป็นชายหนุ่มที่คงแก่เรียนคนหนึ่ง เคยพบเห็นเคยสังกมกับมนุษย์มาหลายแบบหลายชนิด ถึงแม้ว่าอรชรอยู่ในบทบาทสงบเสงี่ยมเจียมตัว แต่ก็มิอะไรหลายอย่างในตัวหล่อนที่บอกให้นิกรรู้ว่า นิสัยอันแท้จริงของหล่อนหาเป็นเช่นนั้นไม่ จากบัตรสนทนที่ลับขานนั้นที่กิมหงวนได้รับ มันอาจจะเป็นความจริงที่ว่าอรชรเป็นโสเภณีชั้นสูง และมีสามีเป็นอาชญากรเป็นนักเลงอันธพาล

เย็นวันหนึ่ง.....พอถึงเวลา 17.00 น. บรรดาเสมียนพนักงานของธนาคารสามสหชาติจำกัด ก็พากันทยอยลงมาจากตึกใหญ่เพื่อกลับบ้านของตน หรือไปกิจธุระ ไปพักผ่อนหย่อนใจเมื่องานประจำวันได้สิ้นสุดลงแล้ว

อรชรเดินลงจากตึกตามลำพัง สาวสวยสวมกระโปรงสีกรมท่า เสื้อคอปกสีขาว มือขวาถือกระเป๋าเงินใบกะทัดรัด ใบหน้าของหล่อนงามแลลัมเพราะได้รับการตกแต่งอยู่ตลอดเวลา ท่าทางของหล่อนปราดเปรียวสมาร์ททันสมัย อรชรเดินผ่านประตูรั้วเขตธนาคารตรงไปตามถนนซอย ซึ่งเป็นถนนคอนกรีตปะปนกับเพื่อนร่วมงาน แต่ไม่ได้เดินรวมกลุ่มกัน

ในซอยนั้นมีห้องแถวสองชั้นประมาณ 20 ห้อง

ภายในร้านขายเครื่องดื่มห้างหนึ่ง นิกรนั่งสงบเงียบอยู่ที่โต๊ะ ๆ หนึ่งตามลำพัง เขาปลอมตัวเป็นแขก หรือชาวภารตะติดหนวดเคราปลอม และสวมแว่นตากันแดดสีชา เขาแต่งกายแบบสุภาพชนสวมกางเกงขายาวสีขาวย เข็มขัดแขนยาวสีฟ้าปล่อยชายเสื้อออกมาออกกางเกง สีระยะ โปกผ้าสีเหลืองอ่อน ท่าทางของเขาก็เหมือนชาวภารตะ หรือแขกขายผ้าแถวพาหุรัดคนหนึ่ง

เมื่อแลเห็นอรรชเรเดินผ่านมา แขกปลอมก็รีบลุกขึ้นร้องเรียกลูกจ้างร้านเครื่องดื่มห้างมาให้มาเก็บเงินค่าน้ำอัดลมหนึ่งขวด แล้วนิกรก็เดินออกจากร้านติดตามอรรชเรไปห่าง ๆ แบบสะกดรอยโดยไม่ให้หล່อนรู้ตัว

เด็กชายอายุประมาณ 9 ขวบคนหนึ่ง วิ่งตีลูกล้อผ่านมาพอใกล้จะถึงนิกร เจ้าหนูน้อยก็หยุดชะงัก แล้วสัพยอกนิกรทันที

“บัง กินหมูไหม”

นิกรแกล้งทำเป็นโมโหเอ็ดตะโรลั่น

“หมูกินทำไมะไร” จนกระทั่งถึงปากซอย เขาแลเห็นอรรชเรเรียกกรดสามล้อคันหนึ่ง เมื่อหล່อนตกลงราคากับนักขับสามล้อเรียบริ้อย อรรชเรก็ก้าวขึ้นไปนั่งบนรถอย่างสงบเสงี่ยม นิกรกวักมือเรียกรดสามล้อคันหนึ่งทันที

“เฮ้ อีนี่ตามพู่หึงนั่งสามล้อคันหน้าไปนะ นายจ๋า”

คนขับสามล้อหัวเราะหึ ๆ แล้วก้าวลงมาจากอานรถ

“คุณถ้าจะไปประกวดแฟนซีที่ไหนกระมังครับ”

นิกรลื้มตาโพลง

“ประกวดทำไมะไร”

“ก็คุณแต่งตัวเป็นแขกนี่ครับ”

นิกรแกล้งทำตาเขียว

“อีนี่จันเป็นแขก จันก็ต้องแต่งตัวยังงี้ล่ะซี”

“แต่ว่าเคราปลอมของคุณมันห้อยร่องแรงลงมาข้างหนึ่งนี่ครับ ผมก็เลยทราบว่าคุณเป็นแขกปลอม”

นายจอมทะเล้นสะคุ้งเสือก รีบยกมือขึ้นจับเคราและติดเคราให้เรียบริ้อย นิกรก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ นักขับสามล้อขึ้นนั่งบนอานแล้วถามว่า

“ตามผู้หึงในรถสามล้อคันนั้นหรือครับ”

“เออ.....ตามเรื่อยไปน้องชาย อย่าทิ้งระยะให้ห่างกัน และอย่าเข้าไปชิดเขาให้มากนัก”

“แฟนของคุณหรือครับ”

“ฮือ.....แฟนของกัน”

นิกรพูดตัดบท

“ถ้าจะโกรธกับคุณกระบี่ครับ”

“ว่า.....” นิกรเอ็ดตะโร “ลื้อมีหน้าที่จี้รถก็จี้ไปเถอะจะมาซักเรื่องส่วนตัวของอ้าว
เอาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ เฮ้ย อย่างี่เร็วนัก กระชั้นชิดเกินไปแล้ว ซ้ำลงอีกหน่อย”

“กรุณาอย่าขม ๆ หน่อยนะครับ อีกไม่กี่วันเขาจะให้เลิกสามล้อแล้ว”

“แล้วกันโว้ย” นิกรเอ็ดตะโร “อ้าวซักราคาญลื้อเสียแล้วละซี ถ้าลื้อพุดมากอ้าวจะ
เปลี่ยนรถใหม่ แต่ถ้าลื้อไม่ปรีปากพุดอะไรอีก อ้าวจะจ่ายค่าโดยสารให้ 20 บาท ไม่ว่าไกล
หรือใกล้”

นักขับรถสามล้อยิ้มแป้น

“ตกลงครับ ตานี้ผมเข็บปากผมแล้ว ผมจะไม่พุดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว ไม่พุด
จริง ๆ ครับ ผมนะมันเสียนิสัยมานานแล้วครับอ้ายเรื่องพุดมาก ทำหน้าที่ไหนไม่ยึดก็เพราะพุดมาก
นี่แหละครับ เจ้านายเขาหาว่าผมแก่คุย ทำที่ไหนเขาก็ไล่ออกเลยต้องมาขี่สามล้อ”

“เฮ้ย” นิกรตะโกนลั่นถนน “บอกว่าย่าพุด”

คราวนี้นักขับสามล้อเจียบกริบ เขาชี้รถของเขาตามสามล้อที่อรชรนั่งไปใน
ระยะห่างพอสมควร

นิกรนั่งไขว่ห้างสูบบุหรี่อย่างสบายใจ แต่แล้วบางทีก็นึกเสียใจเมื่อเห็นแท็กซี่
บางคันพุ่งเข้ามาทำท่าเหมือนกับว่าจะขี้อ้อมล้อที่เขาั่งให้เหลกลาญ นิกรนึกชมในใจว่านักขับ
แท็กซี่เมืองไทยมือแม่ที่สุดในโลก หลบรถเพียงเส้นยาแดงเดียวเท่านั้น

สิ้นสุดแห่งการติดตาม อรชรลงรถที่ตรอกแคบ ๆ ตรอกหนึ่งทางตลาดสามย่าน
ตรอกหรือซอยนั้นรถยนต์เข้าไม่ได้ เพราะเต็มไปด้วยบ้านเล็กเรือนน้อยอย่างที่เรียกว่าลูกไก่บินไม่
ตก ส่วนมากเป็นที่อยู่ของชาวจีน ที่เป็นคนไทยก็ล้วนแต่เป็นคนจน และถิ่นนี้มีพวกนักเลง
อันธพาลอาศัยอยู่มาก แต่ตำรวจได้ทำการกวาดล้างไปเกือบหมดสิ้นแล้ว ยุคนี้ที่อยู่ของพวกนักเลง
นั่นก็คือคุกตลาดยาวบางเขน แต่ก็ยังมีอันธพาลอีกไม่น้อยที่หลบซ่อนตัวอยู่

นิกรกลับมาถึงบ้าน “พัชราภรณ์” ก่อนพลบค่ำ หนาวคราพลอม และฟ้าโพง
ศิระเขาโยนทิ้งไปแล้ว เมื่อเขามาถึงบ้านเขาก็ได้รับรายงานจากละม่อมสาวใช้เก่าแก่ที่บ้าน
“พัชราภรณ์” ว่า

“เจ้าคุณทั้งสองกับคุณหญิงท่านพาคุณผู้หญิงทั้ง 4 คน ไปเที่ยวงานกาชาดค่ะ เพิ่ง
ออกไปจากบ้านเมื่อสักครู่นี้เอง”

“งั้นรอละ แล้วเพื่อน ๆ ของฉันไปไหนกันหมด”

“ไปไหนก็ไม่ทราบค่ะ คุณพล คุณหมอ และอาเลื้อยออกจากบ้านตอนห้าโมงเย็น
กว่า ๆ เห็นจะได้ค่ะ นายเหหัวเป็นคนขับรถ”

“เขาแต่งสากลหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ แต่งธรรมดา”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“แล้วจะมีใครกลับมากินอาหารค่ำกันไหมล่ะละม่อม”

“ไม่กลับหรอกค่ะ คุณพลั้งว่าจะกลับดึก แล้วก็คุณหญิงบอกว่า ท่านจะพาคุณผู้หญิงไปทานอาหารค่ำในงานกาชาด”

เขามองดูหน้าสาวใช้อย่างชื่นชม ถึงละม่อมเป็นสาวแก่ผ่านฤดูหนาวมา 40 กว่าปีแล้ว ละม่อมก็รู้จักบำรุงตัวให้สวยสดชื่นเหมือนผู้หญิงวัย 30 เศษ รูปร่างอวบอัด และผิวพรรณยังเปล่งปลั่งตึงเต่ง มีส่วนเว้าส่วนโค้งจำเริญตา สาวใช้คนนี้เคยมีอะไร ๆ กับนิกรมาบ้างแล้ว

“นี่เป็นอันว่าฉันอยู่คนเดียวสินะ”

“ค่ะ จะทานข้าวหรือยังล่ะคะ ละม่อมจะจัดตั้งโต๊ะอาหารให้”

นิกรมองดูนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถง

“เพิ่งหกโมงครึ่งเท่านั้นยังไม่ถึงเวลานี้ อ้า...แกกำลังว่างไม่ใช่หรือ ขึ้นไปนวดให้ฉันหน่อยได้ไหม”

“โอ๊ย...ไม่เอาล่ะคะ คุณประไพรู้เข้าจะได้เล่นม่อมตาย.....”

“น่า.....นวดเฉย ๆ เขาจะว่าอะไรนะ ฉันมีเรื่องสำคัญอยากจะทำปรึกษากับละม่อมด้วย”

หล่อนสั่งศิรชะ

“ม่อมเป็นแต่เพียงสาวใช้ ม่อมไม่ใช่ที่ปรึกษาของคุณหรอกค่ะ”

“ปู่เฒ่า...เล่นตัวไปได้ ประเดี๋ยวพ่อปล้ำจวบเสียเลย พุดจริง ๆ นะม่อมให้พุดเล่นถ้าจะให้แกร่วมมือกับฉันทำงานสำคัญเกี่ยวกับการสืบจับผู้ร้ายปล้นแบ๊งค์ของเรา เรื่องนี้ฉันพอจะได้เค้าเงื่อนบ้างแล้ว ฉันกำลังจะวางกับดักพวกเหล่าร้าย แต่ม่อมจะต้องร่วมมือกับฉัน”

“คุณพุดจริง ๆ หรือคะ”

“ก็จริง ๆ นะซี”

หล่อนหัวเราะเบา ๆ

“ม่อมเป็นผู้หญิงม่อมจะช่วยอะไรคุณได้ค่ะ”

“เดอะน่า.....ฉันคิดว่าม่อมต้องช่วยได้แน่ ๆ เข้าไปนั่งคุยกันในห้องสมุดเดอะ เรื่องนี้ต้องถือเป็นความลับเฉพาะ ถ้าจับผู้ร้ายกักนี้ได้ฉันจะให้รางวัลแก่หมื่นบาท”

สาวใช้ลืมหูละเอิบ

“จริง ๆ นะคะ”

“ว้า....” นิกรคราง “แกมักจะชอบถามฉันว่าจริง ๆ หรือคะเสมอ คราวนี้ฉันพุดจริง ๆ ไม่ได้โกหกเลยให้ฉันตายซีเฮ้อ ไป...เข้าไปในห้องสมุดเดอะ วันนี้ดูแกสวยขึ้นแฮะ เก๋้ามวยทาทาปากบาง ๆ อย่างนี้ไม่เลวเลย ไปเที่ยวงานกาชาดกันไหม”

“โอ๊ย.....ไม่รับประทานล่ะค่ะ ขอเสียทีเถอะค่ะเลิกยุ่งกับม่อมเสียทีเถอะ.....ม่อม
แก่แล้ว”

นิกรยกมือจับแก้มหล่อน

“มะพร้าวยิ่งแก้มัน” พุดจบเขาก็จูงมือหล่อนพาเดินเข้าไปในห้องสมุดที่บ้าน
“พัชราภรณ์”

ด้วยความร่วมมือของละม่อม ในวันรุ่งขึ้นละม่อมก็มาที่ซอยบ้านของอรรชหลัง
ตลาดสามย่าน หล่อนติดต่อขอเช่าบังกะโลชั้นเดียวหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ซึ่งปลูกอยู่ติด ๆ กับ
บ้านพักของอรรช หลังคาบ้านเกยกัน และไม่มีรั้วกัน

บังกะโลหลังนั้น เจ้าของบ้านเป็นข้าราชการบำนาญ ละม่อมตกลงเช่าในอัตราค่า
เช่าเดือนละ 500 บาท มีน้ำประปาไฟฟ้าพร้อม ละม่อมขอเช่าบ้านหลังนั้นเพียงเดือนเดียว โดย
ชี้แจงว่าหล่อนกับสามีของหล่อน ซึ่งเป็นนักธุรกิจชาวภารตะได้เดินทางมากรุงเทพฯ เกี่ยวกับ
กิจการค้า หล่อนไม่ชอบพักโรงแรมจึงเช่าบ้านอยู่ เจ้าของบ้านไม่ขัดข้อง เพียงแต่ขอให้ละม่อม
จ่ายเงินค่าเช่าล่วงหน้าให้เขา และจ่ายเงินสำหรับค่าไฟฟ้าน้ำประปาไว้ล่วงหน้าอีก 150 บาท

นิกรจ่ายเงินให้ละม่อม 5,000 บาท ชื่อเตียงนอนราคาถูกลง ๆ หนึ่งเตียงพร้อมที่นอน
หมอนมุ้ง ตู้เสื้อผ้า และของใช้เท่าที่จำเป็น การสืบสวนคดีปล้นธนาคารนี้นิกรกับละม่อมรู้จักกันเพียง
2 คนเท่านั้น

ละม่อมโกหกคุณหญิงว่า น้าสาวของหล่อนที่อยู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ป่วยหนัก มีจดหมายมาขอให้ไปเยี่ยมจึงขอลาหยุดงาน 5 วัน ซึ่งคุณหญิงवादก็ไม่ได้ระแวงสงสัย
อะไร อนุญาตให้ละม่อมลาหยุดงานทันที มีหน้าซำยังให้เงินค่ารถละม่อมอีก 300 บาท ละม่อมจึง
ออกจากบ้านพร้อมด้วยกระเป๋าเสื้อผ้าใบใหญ่ มาพักอยู่ที่บ้านเช่าในซอยนี้ แล้วนิกรก็แอบมาที่นี้
ในสภาพของชาวภารตะคนหนึ่ง เขาใช้ชื่อของเขานายสุริยคราส แบกะดิน

พวกเขาบ้านมีความสนใจกับนิกร ก็แต่เพียงว่าเขามีเมียเป็นคนไทย และเขาคงมี
ฐานะดีเป็นแน่ อยากรู้ตามเพื่อนบ้านต่างรู้ทั่วกันแล้วว่า นายสุริยคราสเป็นพ่อค้ามีภูมิฐานะอยู่ที่
เชียงใหม่ เมียคนไทยของเขาชื่อละม่อม ไม่ชอบอยู่โรงแรมจึงมาเช่าบ้านอยู่ที่นี่ และจะพักอยู่เพียง
เดือนเดียวเท่านั้น พอเสร็จธุระก็จะกลับนครเชียงใหม่

หญิงชราคนหนึ่งได้ปวารณาตัวขอรับใช้นายห้างโดยมีเงื่อนไขว่า ถ้ากลับ
เชียงใหม่เมื่อใดก็ขอซื้อเสื้อผ้า และเครื่องเรือนให้หล่อน นิกรกับละม่อมตกลง แล้วหญิงชราคนนี้ก็
ได้มารับใช้อย่างใกล้ชิด ช่วยให้นิกรได้รู้เรื่องส่วนตัวของอรรชสาวสวย และทำให้เขามั่นใจว่า
หล่อนเป็นสายลับของพวกเขาโจรปล้นธนาคารแน่นอน

หญิงชราผู้นั้นชื่อปรีก นิสัยของป้าปรีกชอบพูด และสนใจในเรื่องของคนอื่น แกร
รอบรู้สารพัดว่าครอบครัวไหนในซอยนี้มีความเป็นอยู่อย่างไร มีหนี้สินรุงรัง หรือเคยเอาข้าวของ

ไปจำหน่ายหรือเปล่านั้น ตัวของแม่คนนั้นทำงานที่ไหน มีเงินเดือนเท่าใด คุณนายบ้านนั้นเป็นชู้กับเด็กนักเรียนหนุ่มซึ่งเป็นหลานของตัว แม่ค้าทอดมันเคยมีตัวมาแล้วถึง 4 คน คนจับแท็กที่บ้านติด ๆ กับโรงทำเส้นบะหมี่ลูกสาวคนโตท้องไม่มีพ่อ ไปจ้างหมอโรคลูกตกเลือดแทบตาย ป้าปริกมีความรอบรู้สารพัดเพียงแต่ตั้งคำถามแก่เพียงนิดเดียวแกก็อธิบายให้ฟังอย่างยืดยาว แล้วยกตัวเองว่า .... คนแถวนี้คบไม่ได้นอกจากแกคนเดียว

ตอนที่เขยวันนั้น ป้าปริกรับอาสาไปซื้ออาหารแขกมาให้นิกรกินกับละม่อม แล้วหญิงชราก็นั่งปรนนิบัติเขา และสนทนากับเขาอย่างสนิทสนม

“อีนี่จันมาอยู่ใหม่ ก็ควรจะทำความรู้จักเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงถูกไม่ถูก” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“ค่ะ คนดีมีอริช้ายอย่างนายห้างก็ต้องทำอย่างนี้สิคะ ดิฉันเห็นหน้านายห้างแต่แรกก็รู้แล้วว่านายห้าง และคุณนายเป็นคนดี ดิฉันจึงปวารณาตัวขอรับใช้”

นิกรไม่ค่อยชอบหน้าป้าปริกนัก แต่เขาก็ต้องทำดีต่อป้าปริก

“บ้านติด ๆ กับจันบ้านใคร”

“อ้อ.....บ้านนั้นหรือคะ บ้านผู้หญิงชั้นสูงค่ะ”

นิกรสะอึกเล็กน้อย

“ชั้นสูงชั้นต่ำเป็นยังงีป่าจ่า.....อีนี่จันไม่เข้าใจ”

“ก็อ๊ะหรือยังงีละคะ.....นายห้าง” หญิงชรากระซิบกระซาบ “เป็นบ้านเช่าเจ้าของเดียวกับหลังนี้แหละค่ะ แต่ค่าเช่า 300 บาท ผู้หญิงที่เช่าอยู่สวยมากเชียวค่ะ แกชื่ออรชร เป็นกะหรีชั้นสูงราคาตั้ง 200 บาท พุดแล้วนายห้างเหยียบเสียนะคะ ถ้าอรชรรู้ว่าดิฉันบอกนายห้างละก็..... มันคงเล่นงานดิฉันแน่ นางคนนี้มีมันเก่งทั้งปากทั้งมือเชียวค่ะ แถวนี้ไม่มีใครสู้ฝีปากมันได้ เก่งกล้ากำกั้นที่สุด”

นิกรใจเต้นระทึก เขานิ่งฟังหญิงชราด้วยความสนใจ

“หล่อนอยู่กับใครจะป่า”

“อยู่กับแม่ค่ะ แม่ของอรชรชื่อนางน้อมอายุรุ่นราวคราวเดียวกับดิฉัน กลัวลูกสาวอย่างที่สุด ลูกสาวด่าว่าโจกลับไม่เว้นแต่ละวัน”

“โอ.....อีนี่ลูกด่าว่าแม่ไม่ดีนะป่าจ่า บาปคะร้าย”

“โอ๊ย..... ผู้หญิงอย่างนางอรชรมันไม่กลัวบาปกรรมหรอกคะนายห้าง มันหลอกลวงล้างผลาญพวกอาศัยกระเป๋านักมามากต่อมากแล้ว พามาหลับนอนกันที่นี่ ผู้ชายหน้าโง่เหล่านั้น กว่าจะจับได้ว่า.....นางอรชรมีตัวก็หมดเข้าไปตั้งบานตะเกียง”

“อ้อ.....หล่อนมีตัว.....”

“ค่ะ”

“มีตัวทำอะไรเป็นกะหรี”

“ก็มันหาเลี้ยงตัวนี่คะ ฝั่วนั่งรอรถชื้ออ้ายโชติคะ เป็นนักเลงอันธพาลอยู่ที่สามย่านนี่ เคยติดคุกติดตะรางมาแล้ว เคยปล้นเคยขโมยล้อวงขูกรรโชกเขา ตอนหลังตำรวจเขากวาดล้างพวกนักเลง อ้ายโชติก็หลบหนีไปคะ แต่มันก็แอบมหาเมียมันเสมอ และมาอดึก ๆ เดียวนี่นั่งรอรถชื้อจะหุหุหุขึ้นคะ ไปทำงานแบงก์ที่ไหนก็ไม่ทราบ เทียวคุยอวดคนโน้นคนนี่ว่า..... พวกเจ้าของธนาคารกำลังหลงรักมัน ดิฉันนะกลัวเหลือเกินว่า.....วันหนึ่งนั่งรอรถจะต้องเป็นสายให้อ้ายโชติพาพรรคพวกเข้าปล้นแบงก์เป็นแน่ ในระยะนี้นั่งรอรถเลิกเป็นกะหรีได้แล้วคะ บอกว่าจะกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีเสียทีเพราะมีงานทำเป็นหลักฐานแล้ว มีอาเสียใหญ่ ๆ มารับไปนอนมันก็ไม่ยอมไป”

“อ้อ.....ป้ารู้เรื่องเพื่อนบ้านของป้าอย่างละเอียดลออทีเดียวนะ”

หญิงชรายิ้มเจื่อน ๆ

“ความจริงดิฉันไม่ชอบสนใจกับเรื่องของคนอื่นหรอกคะ แต่มันรู้เองเห็นเอง คนแถวนี้ใครจะทำอะไรก็รู้ทั้งนั้น คุณหลวงเจ้าของบ้านนี้อายุตั้ง 70 เข้าหาสาวใช้อายุ 15 ดิฉันยังทราบ พ่อแม่ของเด็กจะเอาเรื่อง ต้องจ่ายเงินค่าทำขวัญให้ไป 2,000 บาท เรื่องของตีมหาคะนายห้างขา ผู้ชายแก่ ๆ ก็ชอบมีเมียเด็ก ๆ ผู้หญิงแก่ ๆ ก็ชอบมีผัวหนุ่มคราวลูกหลาน”

“แล้วป้าละ.....มีผัวหรือเปล่า”

“ดิฉันหรือคะ มีคะแต่มันตายหายไปหลายปีแล้ว”

“ทุกวันนี้ป้าทำอะไรกิน”

“ก็ทำทุกอย่างแหละคะนายห้าง รับจ้างนวดเขาบ้าง หาแฟนหาผัวหาเมียให้เขาบ้าง ใครจะจ้างจะวานทำอะไรเอาทั้งนั้น”

“ทำไมป้าไม่คิดหาผัวใหม่อีกสักคน”

นิกรถามอย่างไม่ต้องเกรงใจ

ป้าปริกหัวเราะชอบใจ

“คิดเหมือนกันแหละคะ แต่สอร์โมนดิฉันมันหมดเสียแล้ว”

นิกรกลืนหัวเราะแทบแย้

“ป้ารู้ได้อย่างไรว่าสอร์โมนของป้าหมด”

“ดิฉันไม่ชอบฟังเพลงร็อกนะซีคะ คุณดำรงลูกชายคุณพระวิชาฯ แกเคยบอกดิฉันว่า คนที่เกลียดเพลงร็อก เกลียดเต็นรำ หมายความว่าสอร์โมนหมดแล้ว ถ้าเปรียบเทียบเหมือนแมวก็ไม่ร้องหง่าวอีกแล้วละคะ”

นิกรกับละม่อมต่างหัวเราะขึ้นพ้อม ๆ กัน จากการสนทนากัน ทำให้นิกรได้รู้ว่าป้าปริกเป็นคนสารเลวคบไม่ได้เลย

เย็นวันนั้น อรชรกลับมาถึงบ้านในเวลา 17.00 น.เศษ หลังจากหล่อนผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย และนั่งพักผ่อนอยู่สักครู่ภายในห้องนอนของหล่อน นางนั้มมารดาของหล่อน หญิงชราเจ้าของร่างบอบบางก็เข้ามาหาอรชรในห้องนอน

“หนูเอ๊ย...นายห้างกับภรรยาของเขาที่มาเช่าบ้านอยู่ติดกับเรา ที่แม่เล่าให้เจ้าฟังเมื่อคืนนี้.....เขามาเยี่ยมเจ้าเน่ลูกและเป็นคนดีมาก ดีทั้งผิว และเมียเที่ยวไปรู้จักเพื่อนบ้านใกล้เคียงทุกบ้าน”

สาวสวยผุดลุกขึ้นยืนจากหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

“เขาอยู่ในห้องรับแขกหรือแม่”

“จ๊ะ”

“ดีแล้ว....ฉันจะออกไปต้อนรับเขา เพื่อนบ้านที่ดีอย่างนี้หายาก แม่จัดการน้ำแข็งออกไปด้วยนะ”

หญิงชรายิ้มแห้ง ๆ

“น้ำแข็งในกระติกหมดแล้ว”

“หมคักไปซื้อซี” หล่อนตวาดแว๊ด “สตางค์อยู่ในตู้那儿 ไปซื้อน้ำอัดลมมา 3 ขวดก็แล้วกัน อย่างงุ่มง่ามอยู่ละ แก่จะตายหาอยู่แล้ว สั่งตั้งหลายหนไม่รู้จักจำปล่อยให้น้ำแข็งหมดกระติกแทบทุกวัน เอาแต่มุดหัวนอนเท่านั้นแหละ”

อรชรเดินออกไปจากห้องนอนของหล่อนอย่างร้อนรน หล่อนแต่งกายอย่างอยู่กับบ้าน สวมกางเกงแพรจีนสีเขียวเสื้อชั้นนอกแพรสีนวล เมื่อเข้ามาในห้องรับแขก หล่อนก็แลเห็นนิกรกับละม่อมนั่งรอคอยอยู่บนเก้าอี้อย่างสงบเสงี่ยม หล่อนไม่ได้เฉลียวใจเลยว่าชาวภารตะเจ้าของหมวดครารูปร่าง แต่งกายภูมิฐานผู้นี้คือนิกร การุณวงศ์

นิกรกับละม่อมยกมือไหว้หล่อนพร้อม ๆ กัน อรชรรับไหว้อย่างนอบน้อม หล่อนทรุดตัวนั่งลงบนโซฟาริมหน้าต่าง ต่างฝ่ายต่างทักทายกันเป็นอย่างดี

“ผมชื่อสุริยคราส แบกะดินขอรับ” นิกรพูดเสียงแปร่งเพียงเล็กน้อยเหมือนกับชาวภารตะที่พูดไทยได้ดี “ภรรยาผมชื่อละม่อม เมื่อตอนบ้ายผมมาเยี่ยมคุณแล้ว แต่คุณป้าบอกว่าคุณไปทำงาน คุณป้าคงบอกคุณแล้วนะครับว่าผมเป็นพ่อค้าเชียงใหม่ อ้อ...ในฐานะที่ผมมาเช่าบ้านอยู่ที่นี่ ผมกับภรรยาของผมก็ขอให้ถือโอกาสนี้มาเยี่ยมแสดงความเคารพคุณ”

หล่อนยิ้มเล็กน้อย

“ขอบคุณคะนายห้าง ดิฉันยินดีมากเชียวค่ะที่ได้รู้จักกับนายห้าง และคุณนายดิฉันชื่ออรชรค่ะ”

ละม่อมพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“เป็นเกียรติแก่เรามากเชียวค่ะที่ได้รู้จักคุณ ประธานโทษ คุณเป็นข้าราชการหรือคะ”

“มิได้ค่ะ.....ดิฉันทำงานธนาคารค่ะ”

นิกรว่า “ทำงานธนาคาร.....ดีมากขอรับ เป็นงานที่มั่นคงเงินเดือนดี และมีโบนัส”
อรรถยืมให้เขา

“นายห้างเป็นพ่อค้าขายผ้าที่เชียงใหม่หรือคะ”

แขกเกี้ยวเราะ

“เปล่าขอรับ ผมขายเพชรพลอยขอรับ ร้านของผมชื่อร้าน “มณีท่าแพ” อยู่ถนน
ท่าแพครับ”

พูดจบ นิกรก็ล้วงมือขวาลงไปในกระเป๋าทางแขวข้างขวาหยิบกล่องกำมะหยี่ขนาด
ใหญ่กล่องหนึ่งออกมาเปิดออก แล้ววางบนโต๊ะรับแขก ภายในกล่องมีแหวนเพชรร่วม 10 วง ซึ่ง
แหวนเหล่านี้เป็นเครื่องเพชรของประไพนั่นเอง บางวงก็มีเพชรเม็ดเดี่ยว บางวงก็เพชรมีหลายเม็ด
ล้วนแต่เพชรน้ำงามทั้งสิ้นแบบทันสมัยสะดุดตามาก นิกรยืมให้อรรถแล้วกล่าวต่อไปว่า

“นี่เป็นแหวนเพชรของผม เชิญคุณชมชิวขอรับเป็นแหวนเพชรรุ่นแรกที่ช่างทอง
เขาทำให้ผม ถ้าหากว่าคุณต้องการไว้ใช้สักวง ผมก็จะคิดในราคาทุนเท่านั้นในฐานะที่เราเป็นเพื่อน
บ้านกัน”

อรรถก็เหมือนกับผู้หญิงสาวทุกคนที่ฟังพอใจในเครื่องเพชร หล่อนจึงตาเขม็ง
มองดูแหวนเพชรในกล่องกำมะหยี่ ละม่อมรู้ดีว่าอรรถมีความตื่นเต้นสนใจก็กล่าวขึ้นว่า

“ถึงคุณไม่ซื้อก็เชิญหยิบขึ้นมาชมชิวคะ นิ้วมือของคุณเรียวยาวเล็กเหมือนลำเทียน ถ้า
ได้สวมแหวนเพชรเม็ดเดี่ยววงซำนั้นคงจะทำให้คุณสวย และมีสง่าขึ้นอีกมากเชียวค่ะ”

อรรถหยิบแหวนเพชรลูกในราว 3 กะรัตครึ่งวงหนึ่งขึ้นมาอย่างชื่นชม

“วงนี้หรือคะคุณนาย”

“ค่ะ กรุณาลองสวมนิ้วดูสิคะ”

อรรถบรรจงสวมแหวนลงในนิ้วนางมือซ้ายของหล่อน ซึ่งพอเหมาะพอดีจะ
คับไม่หลวม นิกรแกล้งจู้ปากชมหล่อน

“นิ้วสวยขึ้นอีกจริง ๆ ขอรับผมไม่ได้แกล้งขอเลย”

อรรถบอกกับตัวเองว่า หล่อนพอใจแหวนเพชรวงนี้มาก หล่อนยกมือซ้ายขึ้น
พิจารณาดูสักครู่ก็กล่าวถามนายห้างกำมะลอเบา ๆ

“ถ้าดิฉันจะซื้อนายห้างจะคิดเท่าไรคะ”

“ผมคิดสองหมื่นห้าพันครับ แต่ถ้าคนอื่นอย่างน้อยก็ต้องสองหมื่นเจ็ดพันบาท น้ำ
เพชรที่งามอย่างนี้หายากจริง ๆ ครับ ราคาเพชรอยู่ที่ความบริสุทธิ์ของน้ำเพชร และน้ำของมัน”

“สองหมื่นห้าไม่แพงไปหรือคะนายห้าง”

นิกรยืมให้หล่อน

“ผมกล้าทำพนันได้เลยว่า ถ้าคุณไปซื้อที่หัวเม็ด หรือที่ไหนก็ตาม อย่างถูกต้อง สองหมื่นเจ็ด หรือสองหมื่นแปดครับ เมื่อสองสามวันนี้ผมกับภรรยาพักอยู่ที่สุริยานนท์ มีรูปภาพสตรีคนหนึ่งให้ราคาแหวงวงนี้สองหมื่นหก แต่ผมไม่ยอมขาย สำหรับคุณผมเห็นว่าเป็นเพื่อนบ้านกัน ผมก็ขายให้ในราคาทุนครับ ในเรื่องเพื่อนบ้านคนเดียวถือว่าสำคัญมาก มนุษย์เราต้องพึ่งพาอาศัยกันครับ ถึงผมจะอยู่ที่นี้เพียงเดือนเดียวผมก็ต้องคบเพื่อนบ้าน และจะเป็นเพื่อนบ้านที่ดีของเพื่อนบ้านใกล้เคียงทุกคน”

อรชรถอนหายใจเบา ๆ

“ตกลงค่ะ เป็นอันว่าดิฉันตกลงซื้อแหวนนี้” พูจอบหล่อนก็ลุกขึ้นยืน “ขอโทษนะคะ ดิฉันจะไปเอาเงินมาชำระให้นายห้าง บังเอิญเหลือเกินดิฉันมีเงินสดอยู่ 25,000 พอดี”

นิกรหัวเราะ

“คุณถ่อมตัวขอรับ ลักษณะของคุณไม่บอกว่าเป็นคนจนเลย”

“ไม่จริงค่ะ.....นายห้างขอดิฉัน” พูจอบหล่อนก็เดินยิ้มกริ่มออกไปจาก

ห้องรับแขก

นิกรกับละม่อมหันมามองดูหน้ากัน และยิ้มให้กันด้วยความหมาย นายจอมทะเล้นกระซิบกับละม่อมเบา ๆ

“ไม่มีปัญหาอะไรมากม่อม มันแน่เสียยิ่งกว่าแน่ คนอย่างอรชรจะเอาเงินหมื่นมาจากไหน

ละม่อมโบกมือไม่ให้นิกรพูดอะไรอีก ทั้งสองนั่งรอสักครู่ อรชรก็ถือถาดใส่น้ำอัดลมมา 3 ขวด เดินเข้ามาในห้อง มือขวาของหล่อนที่สอดอยู่ใต้ถาดมีธนบัตรใบละร้อยเต็มกำมือ สาวสวยวางถาดลงบนโต๊ะรับแขก แล้วยกขวดน้ำอัดลมส่งให้นิกรกับละม่อมคนละขวด แจกปลอมกับละม่อมต่างกระพุ่มมือไหว้เจ้าของบ้านอย่างนอบน้อม

“ขอบพระคุณมากครับ คุณใจดีต่อเรามากทีเดียว”

“นี่ค่ะ.....เงินค่าแหวนของนายห้าง”

นิกรยกมือไหว้หล่อนอีกครั้งหนึ่งจึงรับเงินมาถือไว้

“ขอบคุณนะครับ ระหว่างที่ผมพักอยู่ที่นี้ ถ้าคุณหรือคุณป้ามีธุระอะไร ก็เรียกผมและภรรยามาใช้เถาะครับ ผมรับรองว่าผมขายแหวนเพชรวงนี้ให้คุณในราคาทุนจริง ๆ”

หล่อนยิ้มให้เขา

“นายห้างนับเงินเสียชีคะ”

“ไม่ต้องครับ ผมเชื่อเกียรติคุณ”

“โอ...ไม่ได้ค่ะ เรื่องเงินทองเป็นของบาดใจนับเสียเถาะค่ะ มันอาจจะขาดไปสัก 100 บาท โดยที่ดิฉันไม่เจตนาก็ได้”

นิกรส่งเงินให้ละม่อมนับ แล้วเขาก็สนทนากับอรรชอย่างกันเอง เขาเชิญให้
 หล่อนชมแหวนเพชรอีก เมื่อหล่อนปฏิเสธ นิกรก็เก็บกล่องกำมะหยี่ไว้ในกระเป๋าทางเกงตามเดิม
 อรรชพอกพอใจนายสุริยคราสมาก ไม่ได้นึกเฉลียวใจสักนิดว่าเป็นແຂງปลอม

“คุณเป็นผู้หญิงสาว คุณทำงานธนาคารเก็บเงินไว้จนซื้อแหวนเพชรราคาหมื่นได้
 น่าชมเชยคุณนะครับ”

อรรชหัวเราะ

“ถ้าฟังเงินเดือนก็เหลือเพียงเล็กน้อยคะ เงินที่ซื้อเพชรนี้เป็นเงินโบนัสที่ธนาคาร
 ให้รางวัลดิฉัน และเป็นเงินที่ดิฉันเก็บไว้หลายปีแล้วค่ะ”

“อ้อ...คุณทำงานแบงก์มานานแล้วหรือคะ”

“สามสี่ปีแล้วค่ะ” หล่อนโกหกแบบหน้าตาย

นิกรนึกในใจว่า.....ผู้หญิงคนนี้แสดงละครนอกเวทีได้เก่งมาก ที่ธนาคารสาม
 สหาย หล่อนสงบเสถียรเจียมตัวน่าสงสาร แต่ความจริงหล่อนคือโสเภณีชั้นสูงเป็นเมียจอมโจร
 ปล้นแบงก์ เขาารู้แล้วว่าตัวของหล่อนชื่อโชติ เป็นอาชญากร และนักเลงอันธพาล ซึ่งเขาจะต้อง
 หาทางลากคอโชติกับพรรคพวกเอามาเข้าตะรางให้ได้

คืนวันนั้น นิกรไม่กลับบ้าน “พัชราภรณ์” เขาตั้งใจจะทำงานสำคัญของเขาด้วยความ
 เชื่อมั่นว่า ..... อย่างไรก็ตามในคืนวันนี้ โชติผู้รักของอรรชคงจะแอบมาหาหล่อน

ในราว 20.00 น.เศษ นิกรได้ทราบจากละม่อมว่านางอิมกับอรรชได้พากันออกไป
 ซื้อขนมรับประทานที่ตลาดสามย่าน สองแม่ลูกใส่กุญแจประตูบ้านทิ้งไว้

“ได้การแล้วละม่อม” นายจอมทะเล้นกล่าวกับสาวใช้ของเขาด้วยความดีใจ “ฉัน
 จะเริ่มงานของฉันเดี๋ยวนี้ แต่ช่วยคุณเดินทางให้ด้วยนะ”

“คุณจะทำยังไงคะ”

“ฉันจะเอาบันไดไม้ไผ่ได้ดูเรือนของเขา พาดหน้าต่างห้องนอนของอรรช แล้ว
 ปีนไปในห้องหล่อนเพื่อเอาไมโครโฟนของเครื่องบันทึกเสียงไปซ่อนไว้ในห้องนั้น ถ้าอ้ายโชติ
 แอบมาหาเมียมันในตอนดึกก็คงจะพุดคุยกับอรรชในเรื่องที่เกี่ยวกับการปล้นแบงก์ของเรา บันทึก
 เส้นลวดจะเป็นพยานหลักฐานมัดตัวอย่างดีไม่น้อยเลย”

ละม่อมมองดูนิกรอย่างห่วงใย

“เออน้า.....ฉันรู้กฎหมายดี ฉันไม่โง่พอที่จะให้เจ้าของบ้านเขาจับได้หรอก ฉัน
 เคยมีสมญาว่าอ้ายตีนหมามาแล้ว เรื่องการปีนป่ายฉันชำนาญ”

“อ้า.....เดี๋ยวก่อนคะ ม่อมอยากจะถามอะไรคุณสักหน่อย คืนนี้คุณจะไป
 บ้านบางกะปิไหมคะ”

นิกรสั่นศีรษะ “ไม่กลับหรอก”

ละม่อมสะดุ้งเล็กน้อย “ไม่กลับแล้วคุณจะนอนไหน”

“อ้าว.....ก็นอนกับแกะนี่ซี”

“อู๋ตาย ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ปู้ไ้.....” นิกเร็ดตะโร “เป็นบ้าไปได้ ฉันไม่ถือหรอกน่า เจ้านายอย่างฉัน ไม่ใช่คนถือตัว อนุญาตให้สาวใช้ทุกคนนอนเตียงเดียวกับฉันได้”

ละม่อมก้อนเขา “ถ้ายังงั้นดิฉันจะเข้าไปในในครัว ไม่มีมุ้งก็จะทนนอนตากยุงเอาหนึ่งคืน”

นิกเร็ดหัวเราะชอบใจ “นอนในครัวหนีพื้นเรอะ....น่า หยวนน่า หนาว ๆ ยังงี้..... ขอนอนกอดละม่อมสักคืนเถอะ ให้ดิฉันตายซี ม่อมมีอะไร ๆ น่ารักไม่น้อย ถูกใจฉันด้วยประการทั้งปวง” พุดจบเขาก็ดึงตัวสาวใช้เข้ามากอด ยกมือเชยคางหล่อนขึ้น แล้วก็มลงจูบริมฝีปากหล่อนอย่างดุคดิ่มซาบซึ่งใจ

“ม่อมจำ.....ถึงอย่างไรกรก็เป็นผัวของม่อม”

“ไม่อยากจะฟังค่ะ อาเสียดกับคุณพล และคุณหมอกี่ล้วนแต่เคยกระชับกระชาบกับม่อมอย่างนี้”

“อู๋ ช่างพ้อดีนัก มา....ขอหอมอีกที”

ละม่อมวิ่งหนีออกไปทางหน้าบ้าน หล่อนก็เหมือนกับสาวใช้ตามบ้านใหญ่ ๆ ที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงชะตากรรมได้ และหล่อนก็พอใจที่จะรับชะตากรรมเสียด้วย

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง อ้ายดินหมาก็สามารถปีนเข้าไปในห้องนอนของอรรช และจัดวางไมโครโฟนไว้ในที่อันมิดชิดได้เรียบร้อย เครื่องบันทึกเสียงนี้เป็นประดิษฐกรรมของดร. ดิเรก มีคุณภาพยอดเยี่ยมดีกว่าเครื่องบันทึกเสียงทั้งหลาย โดยเฉพาะไมโครโฟนของมันนั้นไวมาก แม้แต่เสียงกระชับกระชาบในระยะไกลห่างตั้งสามสี่เมตรก็ได้ยิน และจะถูกบันทึกไว้ทันที นิกเร็ดปีนหน้าต่างห้องนอนของอรรชลงมาถึงพื้นดินโดยสวัสดิภาพ นำบันไดไม้ไผ่ไปซ่อนไว้ในใต้ถุนเรือนของเขา ต่อจากนั้นก็เดินสายไมโครโฟนติดต่อกับเครื่องบันทึกเสียงอยู่ในห้องนอนของเขา

คืนนั้นอากาศหนาวมาก นิกเร็ดกับละม่อมนอนสนทนากันเจิบ ๆ อยู่บนเตียงนอน และมีการเล่านิทานสู่กันฟังบ้าง ผลัดกันเกาหลังให้กันบ้าง หยอกเย้ากอดจูบกันราวกับผัวเมีย ซึ่งทำให้ละม่อมได้ความสดชื่นไม่น้อย นาน ๆ นิกเร็ดก็ลุกขึ้นย่องไปที่หน้าต่างมองไปที่ห้องนอนของอรรช แต่ห้องนอนของหล่อนมีดสนิปปราศจากแสงไฟ อย่างไม่ก็ตาม อรรชยังไม่หลับแน่ ๆ เพราะนิกเร็ดได้ยินเสียงเพลงจากเครื่องรับวิทยุที่บ้านของหล่อนดังเบา ๆ อยู่ตลอดเวลา บางทีก็มีเสียงอรรชร้องเพลงกับเสียงเพลงในวิทยุ

จนกระทั่ง 24.00 น.

ละม่อมง่วงนอนเต็มทนแล้ว แต่นิกเร็ดคอยแห่เข้าหล่อน เขามีอจี้เอาจิวบางชวน พุดคุยบ้าง ในที่สุดนิกเร็ดก็เผลอพรวดลุกขึ้นนั่ง เมื่อแสงไฟฟ้าในห้องนอนของอรรชส่องเข้ามาในห้องนอนของเขาสว่างแจ้ง

“ม่อม” เขาระชับกับสาวใช้เบา ๆ “อรรถเปิดไฟแล้ว อ้ายโชติคงมาหาลูกขึ้น แอบคุมนั่นเถอะ”

ละม่อมหายว่งทันที หล่อนรีบลุกขึ้นนั่ง แล้วนิกรกับละม่อมก็พากันลงมาจากเตียงนอนเดินย่องมาที่ฝาห้องซึ่งนิกรเจาะรูเล็ก ๆ ไว้สองรูใกล้ ๆ กับหน้าต่างห้องนอนของเขา ซึ่งในเรื่องการเจาะรู หรือคู่มือมองนั้นนิกรถนัดนัก

เรือนสองหลังห่างจากกันไม่ถึงสามเมตร นิกรกับสาวใช้ต่างแผลเห็นชายฉกรรจ์ในวัย 30 ปี รูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งกำลังเดินวนเวียนไปมาอยู่ในห้องนั้น นิกรใจหายวาบ จากแสงสว่างของไฟฟ้าเขาจำได้อย่างแม่นยำว่า เจ้าหมอนี้คือหัวหน้าโจรปล้นธนาคาร ใบหน้าที่เหลี่ยมหน้าผากเล็ก แก้มตอบเล็กน้อย และผิวคล้ำเช่นนี้ ไม่มีปัญหาอะไรอีก โชติสามีของอรรถคือวายร้ายปล้นธนาคาร

นิกรกระชับกระซากับละม่อม “ใช่แล้วม่อม อ้ายนี้แหละตัวหัวหน้า มันกำลังบ่นอะไรพิมพ์่า ฉันทาคาการณ์อะไรไม่มีคิดเลย อ้ายโชติเสร็จเราแน่”

ละม่อมใจเต๋นระทึก “ใช่แน่หรือคะ” หล่อนกระชับถามเช่นเดียวกัน

“แน่นอน....ฉันจำได้อย่างไม่มีวันลืม ให้มันตายไปอีกห้าร้อยปีฉันก็จำมันได้ มันยังพูดว่าฉันจะยิงฉันทอนที่ฉันมองคูหน้ามันขณะที่มันปล้นแบงก์ของเรา”

ละม่อมว่า “ไปเปิดเครื่องบันทึกเสียงอัดเสียงมันไว้ซีคะ”

นิกรยิ้มแห้ง “ขอจูบทีซี”

“อ๊วย อะไรก็ไม่รู้” แล้วหล่อนก็ยื่นริมฝีปากมาให้เขา

นิกรจูบปากสาวใช้ของเขาตั้งจวบ เหมือนคูคหอยขมแล้ววิ่งไปที่โต๊ะสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ บนโต๊ะมีเครื่องบันทึกเสียงเตรียมพร้อมอยู่แล้วติดปลั๊กไฟเรียบร้อย นิกรทรุดตัวลงนั่งยกหูฟังขึ้นสวมศีรษะแล้วเปิดสวิทช์ทันที ทันใดนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงทั้งสองสนทนากันอย่างถนัดชัดเจน เกี่ยวกับการปล้นธนาคารสามสาย และพูดคุยกันด้วยเสียงแผ่วเบาผิดปกติ

เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ ที่นิกรได้บันทึกเส้นลวดไว้ คำพูดของโชติ และอรรถ ได้มัดตัวคนทั้งสองอย่างแน่นแฟ้นไม่มีทางที่จะรอดพ้นจากคุกตะรางได้

ในราว 02.00 น.เศษ ขณะที่โชติ และอรรถกำลังนอนหลับสนิท นิกรก็ลอบปีนเข้าไปในห้องนอนของอรรถอีกครั้งหนึ่ง และสามารถนำไมโครโฟนกลับมาได้ด้วยการกระทำอันเงียบกริบแบบอ้ายดินแมว

“ฉันจะต้องกลับบ้านละนะม่อม จะเอาบันทึกเส้นลวดกลับไปด้วย พรุ่งนี้ตอนกลางวันฉันจะมาที่นี่”

สาวใช้หน้าจ้อยเดินเข้ามาเกาะแขนเขา

“ก็ไหนว่า...คุณจะนอนค้างกับม่อมยังไงละคะ”

นิกรขมวดคิ้วขึ้นและตวาดเว็ด “พูดเป็นบ้าไปได้ ฐานะของฉันสำคัญมาก นอนคนเดียวเป็นยังไงไป”

“ม่อมกลัวผีค่ะ”

“ผีตะหวักตะบวยที่ไหนกัน”

แล้วนิกรก็หัวเราะขำขึ้นเสียง ผลุนผลันออกไปจากบ้านหลังนั้น ทิ้งให้ม่อมนอนเฝ้าบ้านอยู่ตามลำพัง

อาหารเช้าในวันรุ่งขึ้น คณะพรรคสี่สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม และสีกนางได้อยู่กันพร้อมหน้า นิกรยังไม่ยอมเปิดเผยความจริงในเรื่องว้ายร้ายปล้นแบงก์ที่เขารู้ตัวแล้ว และมีหลักฐานพร้อม จนกระทั่งอาเสี้ยกิมหงวนสัพยอกเขาหลังจากอาหารเช้าผ่านพ้นไป

“ไง.....พ่อนักสืบเอก ได้ร่ำรอยบ้างหรือยังวะเรื่องผู้ร้ายปล้นแบงก์ของเรา”

นิกรยิ้มเป็น “สมมติว่ากันได้ตัวคนร้าย และได้หลักฐานมาแล้วแจะว่ายังไง”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก “อ้อ....ถ้าแกสามารถอย่างนี้ละก็ ก็นอนนอนหายใจให้แคะที่บขอดอกกันงาม ๆ หนึ่งที”

นิกรมองคูพล กับคร.ดิเรก แล้วยกมือชี้หน้า

“แกสองคนเป็นพยานนะ ถ้าอ้ายหงวนไม่รักษาวาจาสัตย์ขอให้มันเกิดเป็นลูกหมาห้าร้อยชาติ ประเดี๋ยวกันได้กระต๊อบดอกอ้ายหงวนแน่.....”

อาเสี้ยมน้อยยิ้มใหญ่ “อูย.....อ้ายขี้ขุย หน้าตาอย่างแคะระอะ จะสืบอะไรได้ถนัดแต่ก๊ากับนอนเท่านั้น”

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่น พุดพลาหงหวะพลาหง

“จริง พ่อหงวนพุดถูก วันหนึ่ง ๆ ไม่เห็นทำอะไรนอกจากกินแล้วก็นอน”

นิกรขมวดคิ้วขึ้นพุดยิ้ม ๆ “ผมยินดีที่จะบอกให้พวกเราทุกคนทราบว่า ผมได้ใช้เวลาหลายวันสืบสวนเรื่องนี้จนได้ผล ธนาคารของเราถูกปล้นเพราะมีคนข้างในเป็นสาย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ลืมตาโพล่ง “แกหมายถึงใครเจ้ากร”

“อรรถครับ พนักงานสาวสวยที่อ้ายหงวนเสือกไว้ทำงานเป็นผู้ช่วยคนรับเงินฝาก”

อาเสี้ยกิมหงวนอ้าปากหาว “อรรถเป็นสายลับ.....”

“เออ.....หัวหน้าโจรคืออ้ายโชติผัวของหล่อนนั่นเอง หล่อนคือกะหรีชั้นสูงจริง ๆ ตามที่มีใครคนหนึ่งเขียนบัตรสนเท่ห์มาบอกแก ผู้หญิงคนนี้เป็นผู้หญิงชั้นต่ำ หล่อนสุภาพเรียบร้อยเพื่อตบตาเราเท่านั้น หลังจากของหล่อนหรือความเป็นอยู่อันแท้จริงของหล่อนมีแต่ความหยาบคายร้ายกาจ”

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊ดขึ้นทั่วห้องรับประทานอาหาร ทุกคนรุมกันซักถามนิกรในเรื่องนี้ นายจอมทะเล้นนั่งเงียบไปสักครู่ก็เล่าให้ฟัง นับตั้งแต่เขาสะกดรอยติดตามอรรชจากธนาคารไปจนถึงบ้านพักของหล่อนหลังตลาดสามย่าน เขาเล่าให้ฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน เขากับละม่อมได้ร่วมมือกันทำงานนี้ คือไปเช่าบ้านอยู่ติด ๆ กับบ้านอรรช ซึ่งเขาได้ปลอมตัวเป็นชาวการตะพ้อค้าเพชรพลอย มีภูมิลำเนาอยู่เชียงใหม่ ทุกคนนั่งฟังเรื่องราวของนิกรอย่างสนใจ

เมื่อนิกรเล่าจบเสียงหวนก็กล่าวขึ้นมาทันที

“ไหนล่ะ บันทึกลงลวด”

นิกรหัวเราะ “มีหวังถูกกระที่บยดอกแค้น ๆ อ้อ..ขอเชิญทุกคนออกไปที่ห้องโถง ผมจะเปิดเส้นลวดที่อัดเสียงอ้ายโชติกับอรรชมาให้ฟัง แล้วใคร ๆ จะได้เห็นถึงความสามารถของผม”

เสียงพิมพ์คำดังขึ้นอีก ทุกคนต่างลุกขึ้นพากันทยอยออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ประโยกมือขวาจับแขนซ้ายของนิกรบีบแน่น

“กรไปอยู่กับนั่งม่อมที่บ้านนั่น ทำอะไรนั่งม่อมบ้างหรือเปล่า ขอให้รับสารภาพอย่างลูกผู้ชาย”

นิกรแก้มือทำเป็นโมโห

“ปู่โธ.....กรรมว่าแต่ยุ่งที่จะค้นหาหลักฐาน และคอยดูหน้าผู้ร้าย จะไปยุ่งกับนั่งม่อมหาตะหวักตะบวยอะไรกันเล่า”

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามกับสี่สหาย และสี่นาง ต่างพากันเข้ามาในห้องโถงของบ้าน “พัชรภรณ์” เครื่องบันทึกเสียงวางอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง นิกรเดินเข้าไปจัดแจงเปิดเครื่องบันทึกเสียงทันที แล้วกลับมานั่งฟังในกลุ่มเพื่อน ๆ ของเขา

คณะพรรคสี่สหายต่างตื่นเดินไปตามกัน เสียงอรรชพูดกับสามีของหล่อน ในเรื่องที่หล่อนซื้อแหวนเพชรจากนิกรเป็นเงิน 25,000 บาท โชติตำหนิหล่อนว่าเงินสดที่ฝากไว้ 40,000 บาท ควรจะเก็บไว้ใช้จ่ายในเรื่องที่จำเป็นจริง ๆ เพราะเงินที่ปล้นมาได้ยังไม่แบ่ง

จากบันทึกเส้นลวดนี้ ทำให้ได้รู้ความจริงว่าเงินที่ปล้นมาได้ นั้น ขณะนี้ซ่อนอยู่บนเพดานบ้านอรรชรวมทั้งหมด 600,000 บาท และบรรจุอยู่ในถุงผ้าใบนั่นเอง คืนนี้เวลา 01.30 น. โชติได้นัดให้เพื่อนร่วมงานมาชุมนุมกันที่บ้านอรรชเพื่อแบ่งเงินกันให้เรียบร้อย

ภายในห้องโถงเงียบกริบ ทุกคนต่างตั้งอกตั้งใจฟังเสียงพูดจากเครื่องบันทึกเสียง ซึ่งดังกังวานทั่วห้องโถงได้ยินถนัดชัดเจน

“พี่คิดว่าพวกเราปลอดภัยแน่อรรช คืนนี้แบ่งเงินกันเสียให้เสร็จ เราจะทยอยกันมาที่นี่ทีละคน และเราทุกคนจะอยู่ในความสงบเงียบ เมื่อแบ่งเงินกันเรียบร้อยแล้วต่างคนต่างก็แยกย้ายกันไป”

“ส่วนแบ่งของพี่โชติเท่าไรหะ”

ลงเถอะเพื่อน.....อย่างนี้ก็ยังโง่งมยังงี้เลยนะ นี่กว่าชาติก่อนแกเคยกระที่บกันชาตินี้ผลกรรมก็ตามมาสนองแก”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ เลื่อนตัวจากโซฟาลงนอนหงายบนพื้น

“เอา...เอาเลย กันเป็นลูกผู้ชายต้องรักษาวาจาสัตย์”

นิกรหัวเราะหึ ๆ ยกเท้าขาขึ้นทำท่าจะกระที่บเสี่ยกิมหงวน คุณหญิงวาดเอ็ด

ตะโรลั่น

“เฮ้ย แกจะบ้าหรืออะอ้ายกร เพื่อนกันแท้ ๆ กระที่บกันได้ลงคอหรืออะ เอ...อ้าย

ระยำนี่”

นิกรหัวเราะยกมือชี้หน้าอาเสี่ย

“คราวนี้ยกโทษให้ที”

อาเสี่ยยิ้มออกมาได้ รีบลุกขึ้นนั่งบนโซฟาตามเดิม เจ้าคุณป๋องนี่ก็ ๆ กล่าวกับสี่สหายอย่างเป็นทางการว่า

“น่าชมเชยความสามารถของอ้ายกรมาก ที่พยายามสืบสวนเรื่องนี้จนสำเร็จ แล้วนี้เราจะจัดการอย่างไรต่อไป”

พลว่า “เรื่องมันถึงจุดจบแล้วนี้รับคุณอา ไม่ยากเย็นอะไรหรอกครับ เรานำความไปแจ้งให้ตำรวจกองปราบเขาทราบ เอาบันทึกลงเส้นลวดไปเปิดให้เขาฟัง คินนี่ตำรวจเขาก็จัดการอ้ายโชติกับพรรคพวกของมันเอง ส่วนพวกเราก็จะร่วมสมทบไปกับตำรวจด้วย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เห็นพ้องด้วย

“ดีแล้วลูก มอบเรื่องให้ตำรวจเขาเถอะ เป็นอันว่าเราได้เงินคืนแน่ และคงจะได้ตัวผู้ร้ายครบทุกคน”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“แล้วแหวนของไฟต้องเอาคืนมาให้ได้นะคะกร”

นิกรยิ้มให้เมียรักของเขา

“แน่นอนทีเดียวด้องได้คืนเด็ดขาด นั่งอรชรคงสวมคิดนี้ตลอดเวลา ผู้หญิงคนนี้มีแต่ความเลวร้ายน่าเสียดายความสวยของหล่อนเหลือเกิน”

ทุกคนต่างชมเชยนิกรไปตามกัน นายจอมทะเล้นยิ้มเป็น เขาภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่เขาทำงานสำเร็จผลในครั้งนี้

ก่อนเที่ยงวันนั่นเอง.....

คาดิเล็กแก๊งคังงาม แล่นมาหยุดเทียบหน้าบันไคตึกของธนาคารสามสหาย อาเสี่ยกิมหงวนนั่งอยู่ตอนหน้ารถตามลำพัง เขาแต่งสากลชุดสีเทาเข้ม สวมแว่นตาขอบกระเหมือนเช่นเคย

คนยามที่หน้าบันได้รีบยกมือวันทยหัตถ์เขา อาเสียกวักมือเรียกชายชราให้เข้ามาหาแล้วกล่าวว่า

“ไปตามคุณอรชรออกมาพบฉันหน่อย บอกว่าฉันมารับไปกินข้าว”

คนยามรับคำสั่งแล้ววิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดไปบนตึก ผู้อำนวยการธนาคารสามสหายบังคับแก๊งคัมภีร์แค้นเลยไปและกลับรถที่ข้างตึกหลังนั้น แล่นย้อนกลับมา เขาจอดรถคอยอรชรโดยไม่ต้องดับเครื่อง

ในนาที่นั่นเอง อรชรก็ปรากฏตัวขึ้น หล่อนแต่งกายสะอาดเรียบร้อย กระโปรงสีกรมท่า เสื้อชั้นนอกคอปกสีขาวย มีขอชาติกระเป๋าสตางค์ติด อรชรวิ่งเหยาะ ๆ ลงบันไดตรงมาที่รถแล้วประนมมือไหว้เสีหงวนอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ค่ะ.....คุณอา”

กิมหงวนรับไหว้หล่อน

“สวัสดิ์หลานสาว มา...ขึ้นมาบนรถกินข้าวกัน”

อรชรเปิดประตูก้าวขึ้นมา นั่งเคียงคู่กับเขา เสีหงวนบังคับรถเคลื่อนออกทันที เขาแลเห็นแหวนเพชรของประไพปรากฏอยู่ที่นิ้วนางมือซ้ายของหล่อนซึ่งเขาจำได้ดี เพราะเคยเห็นประไพใช้บ่อย ๆ และอาเสีเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเพชรนิลจินดา แหวนวงนี้ประไพซื้อจากร้านขายเพชรของเขาที่หัวเม็คนั่นเอง

กิมหงวนพาอรชรไปรับประทานอาหารกลางวันกับเขาที่ร้านอาหารฝรั่งร้านหนึ่งทางถนนพัฒนาพงษ์ ออกจากร้านอาหารเกือบ 13.00 น.แล้ว แทนที่เขาจะพาหล่อนไปส่งที่ธนาคาร เขากลับขับรถไปทางสวนลุมพินี

“คุณอาจะพาหนูไปที่ไหนคะนี่”

อาเสียิ้มเป็น

“ไปหาที่เสียบ ๆ คุยกัน”

อรชรแก้มแดงสีหน้าไม่พอใจ

“คุณอาพยายามเข้าใจหนูอย่างนั้นอีกแล้ว”

อาเสียิ้มแห้ง ๆ

“อย่าเข้าใจผิดนะ.....อาไม่เรื่องพูดกับหนูจริง ๆ”

“ก็คุยกันบนรถไม่ได้หรือคะ”

กิมหงวนแก้มแดงไม่พอใจ “ยังงั้นก็ไม่ต้องพูดอะไรกัน อาจะบอกให้แต่เพียงว่า 15.00 น. วันนี้ ตำรวจเขานัดให้อาพาหนูไปที่โรงพักเกี่ยวกับเรื่องผู้ร้ายปล้นแบงก์ของเรา ตำรวจเขาสงสัยว่าหนูมีส่วนรู้เห็นกับพวกคนร้าย”

อรชรใจหายวาบ ใบหน้าของหล่อนซีดเผือดแลเห็นถนัด

“จริง ๆ หรือคะคุณอา.....”

อาเสียไม่ยอมพูดอะไรกับหล่อนอีก อรชรเขยิบเข้ามานั่งชิดเขา และจับแขนขาของเสียหงวนบีบเบา ๆ

“คุณอาขา....ตำรวจเขาเรียกหนูไปสอบสวนตั้ง 3 ครั้งแล้ว เมื่อไหร่จะหมดเรื่องเสียทีคะ ถึงแม้หนูบริสุทธิ์หนูก็ไม่ชอบเผชิญหน้ากับตำรวจเท่าใดนัก รู้สึกตัวว่าขึ้นไปบนโรงพักแล้วมีแต่ความอึดอัดใจไม่สบายคุณอาบอกหนูหน่อยสิคะ....ตำรวจเขาสอบสวนอะไรอีก”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ตำรวจเขาต้องการให้อายืนยันว่า หนูเป็นคนที่เอาไว้วางใจ และเชื่อว่าหนูไม่มีส่วนรู้เห็นกับพวกคนร้าย ถ้าอายยืนยันอย่างนี้ ตำรวจก็จะไม่สนใจกับหนูอีก ที่เขาสนใจก็เพราะหนูเป็นนับเงินเป็นผู้ช่วยของคุณเกษม หนูรู้ว่าจำนวนเงินในลิ้นชักคุณเกษมมีมากน้อยเท่าใด”

อรชรใจเต้นระทึกเข้าใจว่าเป็นจริง หัวรู้ไม่ว่าอาเสียกิมหงวนกำลังวางแผนที่จะพาหล่อนไปขึ้นชม เพื่อแก้แค้นในการที่หล่อนเป็นสายลับให้กับพวกโจร

“คุณอาคะ ถ้าเช่นนั้นคุณอาต้องช่วยหนูนะคะ หนูกลัวสาบานได้ว่าหนูทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต พวกโจรพวกอาชญากรหนูจะกล้าคบมันได้อย่างไรคะคุณอา”

กิมหงวนว่า “อาเถอะอาจะช่วยหนู แต่เราไปหาที่เงียบ ๆ คุยกันสักสองสามชั่วโมงดีกว่า อารับรองว่าจะไม่ทำอันตรายหนู อาเป็นสุภาพบุรุษ อาอยากคุยกับหนูเท่านั้น”

หล่อนทำท่าเอียงอาย

“คุณอาจะพาหนูไปที่ไหนคะ”

“บังกะโลแถวชอยงามคูปลีก็ได้ นะจ๊ะหนูคนดี”

หล่อนพยักหน้าช้า ๆ

“คะ แล้วคุณอาอย่ารังเกียจหนูนะคะ”

“รับรองนา...อาเกิดมาเป็นตัวเป็นตนไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลย”

“อย่าพูดเลย หนูรู้หรือคะ.....คุณอาไม่มีเมียแล้ว”

อาเสียหัวเราะ “มีก็มีไปยั้งนั่นแหละ ไม่เคยมีอะไรกัน แยกกันอยู่คนละห้อง”

“ใครจะเชื่อคะ อยู่กันคนละห้องทำไมคุณอาไม่ลูก”

“อ้าว.....ก็ปลาก็ได้อยู่คนละโหลทำไมถึงมีท้องได้ล่ะ คนเราก็เหมือนกัน มองกันไปมองกันมาก็อาจจะตั้งท้องได้”

หล่อนผลอหัวเราะกิก

“แล้วคุณอาอย่ามาจ้องหนูก็แล้วกัน”

กิมหงวนหัวเราะลั่น เขาเหยียบคันน้ำมันลงไปอีก ไฟสวาทบั้งเกิดขึ้นในหัวใจของเขาแล้ว

ตึกสงัดคืนวันนั้น.....

หลังจาก 01.00 น. ของวันใหม่ โชติกก็แอบมาบ้านพักของอรชรอย่างเงียบเชียบ ต่อจากนั้นเพื่อนร่วมงานของเขาก็ทยอยกันมาทีละคนจบครบ 4 คน ทุกคนล้วนแต่เป็นชายฉกรรจ์ที่มีหน้าตาโหดเหี้ยมแบบอาชญากรทั้งหลาย โชติกได้ต้อนรับพรรคพวกของเขาในห้องนอน และสั่งให้อรชรปิดประตูหน้าต่างให้หมด

พวกโจรนั่งคิมเหล้าและสนทนากันเบา ๆ ท่ามกลางแสงไฟฟ้า 50 แรงเทียน พอได้เวลา 01.30 น. โชติกก็ปีนฝ้าห้องขึ้นไปบนช่องเพดาน และส่งถุงผ้าใบบรรจุเงิน 600,000 บาท ลงมาให้เพื่อนของเขาคนหนึ่ง พวกโจรทุกคนต่างตื่นตื่นดีใจไปตามกัน ที่จะได้รับเงินส่วนแบ่งจากโชติผู้เป็นหัวหน้า

“เราไม่จำเป็นจะต้องรีบร้อนอะไรนัก” โชติพูดยิ้ม ๆ “กินเหล้าขวดที่สองนี้ให้หมดเสียก่อนค่อยแบ่งเงินกัน บอกภรรยาอย่าแหวง มึงได้เงินแล้วมึงจะไปไหน”

แสวงเจ้าหนุ่มร่างผมสูงยิ้มเสยะ นัยน์ตาที่มองดูถุงเงินนั้นเป็นประกายแจ่มใส ผิดปกติ

“ฉันนะระะพี่โชติ ตั้งใจจะไปชมพรพຽງนี้เข้า”

โชติหัวเราะเบา ๆ แล้วพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ดีแล้วอ้ายแหวง แต่กูขอเตือนมึงด้วยความหวังดี เพื่อความปลอดภัยมึงควรไปรถไฟอย่าไปรถยนต์เลย รถโดยสารนะถูกตำรวจคันบ่อย ๆ”

“ถูกละพี่โชติ...ฉันตั้งใจอยู่แล้วว่าจะไปรถไฟ”

ดาวโจรอีกคนหนึ่งพูดเสริมขึ้น

“ฉันจะไปล่าป่าง สั่งเมียให้เตรียมเสื้อผ้าไว้แล้ว”

โชติหันมามองดูเพื่อนร่วมงานของเขา

“ก็ดีซิวะ.....บ้านเมียมึงอยู่ที่นั่น มึงคงมีช่องทางทำมาหากิน” พูดจบจอมโจรก็หันมาหาเพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่ง

“มึงละ...อ้ายทวน ดูเหมือนมึงจะหนีไปแต่ปากน้ำโพเท่านั้น”

“ถูกแล้วพี่โชติ เคยหากินที่นั่นมาหลายปีพอหาช่องทางทำกินได้”

โชติยกมือตบ่าชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง

“มึงละ.....จะไปไหน”

“ฉันหรือพี่โชติ ไม่ไปไกลหรอก หลบอยู่ในสวนพระประแดงนี่แหละ ตั้งใจจะซื้อสวนกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีกับเขาเสียที สมัยนี้เป็นนักเลงอันธพาลก็ต้องติดคุกปล้นเขากินขโมยเขาก็หลบหนีตำรวจไม่พ้น เราปล้นแบงก์คราวนี้เรียกว่าเป็นโชคมหาศาลทีเดียว ที่ทำงานกันได้ตลอดปลอดภัยไปรง...เอ.....ฉันได้กลิ่นคล้าย ๆ กลิ่นฟอร์มของตำรวจแฮะพี่โชติ ถ้ามันจะยังงါเสียแล้ว”

โชติอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าปอดแหกกันเลยวะไอ้พ่อม ถ้าลงถึงได้กลิ่นฟอร์มตำรวจจุมกมึงก็จุมกหมา
ไม่ใช่จุมกคน ตำรวจนะมันไม่มีวันรู้หรือกะว่าพวกเราปล้นแบงค์ และขณะนี้กำลังจะแบ่งเงินกัน”

เจ้าหนุ่มที่ชื่อแสวงจัดแจงรินเหล้าใส่แก้วเหล้ารวม 6 แก้วแล้วผสมโซดาลงไป
เหล้าขวดที่สองหมดขวดพอดี แสวงกล่าวขึ้นอย่างงกเงินว่า

“ดื่มเสียอีกทีพวกเรา จะได้แบ่งเงินกันเสียให้เรียบร้อย ชนแก้วกันเสียหน่อย
อรชรเขยิบมาใกล้ ๆ หน่อยซี”

พวกโจรทั้งห้าคน และอรชรตางยกแก้วเหล้าขึ้นมาถือคนละแก้วแล้วชูแก้วกระทบ
กัน โชติกล่าวขึ้นเบา ๆ ว่า

“ขอให้พวกเราทุกคนจงสวัสดิ และปลอดภัย อย่าลืมว่าเดือนมิถุนายนเราจะมาพบ
กันที่จุดนัดพบของเรา เพื่อวางแผนการปล้นต่อไป”

ทุกคนต่างยกแก้วน้ำสีชาขึ้นดื่ม อรชรดื่มเหล้าอย่างหน้าตาเฉย หลังจากนั้น โชติก็
เปิดถุงผ้าใบออกยกถุงขึ้นเทรนบัตรที่อยู่ในถุงทั้งหมดออกมา พวกโจรม้วนยิ้มแจ่มใสไปตามกัน

ทันใดนั้นเอง เสียงหัว ๆ ของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นที่ข้างเรือนพักของอรชร

“โชติ.....โชติโวย เปิดประตู”

พวกโจรสะดุ้งเฮือกไปตามกัน ต่างกระซากป็นพอกที่เห็นไว้ได้เข็มขัดออกมา
โชติแผ่นพรวดลุกขึ้นยืนโผล่ไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบทอมป์สันที่วางอยู่มาถือกระชับมัน

“ใครวะ” วายร้ายตะโกนถาม

“ตำรวจ ขณะนี้เราล้อมบ้านของแกไว้แล้ว ถ้าต่อสู้พวกแกจะถูกยิงตายหมด”

“ฉิบหายแล้ว” โชติคราง “ตำรวจรู้ได้อย่างไร”

เจ้าหนุ่มคนหนึ่งกล่าวกับพวกโจรด้วยกัน

“สู้โวยพวกเรา สู้ และพยายามตีฝ่าวงล้อมออกไป พี่โชติ...แบ่งเงินกันเสียก่อน”

พวกโจรต่างแบ่งเงินกันอย่างรีบร้อน และหวุดหวิดจะยิงกันเอง ตำรวจร้อง

ตะโกนเรียก

“โชติ โดยคำสั่งของเจ้าพนักงานเปิดประตูเดี๋ยวนี้ แล้วพาพวกแกเดินงูมมือออกมา
ถ้าไม่ยอมเปิดประตูเราจะยิงกราดขึ้นไปบนบ้าน”

จอมโจรกล่าวกับพรรคพวกของเขา

“สู้ตายพวกเรา ถ้ายอมจำนนเราก็ดีดลูก และถ้าถูกยึดเงิน ถ้าสู้เราอาจจะรอดตายตี
ฝ่าวงล้อมหนีไปได้ แยกกันออกไป และนั่งลงเตรียมยิงตำรวจ”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ตำรวจกองปราบคนหนึ่งบุกขึ้นมาจากบนเรือน และใช้
กำลังกระแทกบานประตูห้องอย่างอาจกล้าหาญ โชติรัวกระสุนทอมป์สันยิงไปที่บานประตูทันที
พลตำรวจผู้นั้นต้องรีบกระโจนลงไปจากเรือนหลังนั้น

เจ้าหน้าที่ร้องตะโกนบอกให้คนในบ้านลงไปมอบตัว นางอัมรินทร์ลงไปตามบันไดหลังบ้าน และชี้แจงกับเจ้าหน้าที่ว่าบนเรือนไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากโชติกับอรชร และพรรคพวกของโชติอีกสี่คน ซึ่งรวมกำลังกันอยู่ในห้องนอนของโชติ

ตำรวจยังไม่กล้ายิง เพราะเกรงว่ากระสุนปืนจะถูกชาวบ้านใกล้เคียงเข้า เสียงปืนกลมือของโชติทำให้ผู้คนตระหนกตกใจตื่นไปทั่วทั้งตรอก เจ้าหน้าที่ได้ขอร้องให้ประชาชนที่อยู่บ้านใกล้เคียงกับอรชรหลบหนีลงไปจากเรือนโดยเร็ว นายตำรวจคนหนึ่งร้องตะโกนบอกโชติ ให้เวลา 10 นาทีในการตัดสินใจยอมจำนน หรือไม่เมื่อครบ 10 นาทีไม่ยอมจำนนตำรวจจะใช้อาวุธปืนทันที คือใช้วิธีจับตาย

ตามเวลาที่กล่าวนี้ สีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กำลังยืนสนทนากับนายตำรวจสามสี่คนทางด้านข้างเรือนบังกะโลที่นิกรเช่าไว้อันเป็นที่อับกระสุน เสียงฝีเท้าของใครคนหนึ่งซึ่งวิ่งมาจากปากซอย ทำให้คณะพรรคสี่สหาย และพวกนายตำรวจหันไปมองดูเป็นตาเดียว เจ้าแห้วนั่นเอง มีขอวาของเจ้าแห้วถือกระเป๋าลักษณะคล้ายกับกระเป๋าเดินทางสำหรับผู้โดยสารเครื่องบิน ดร.ดิเรกกล่าวกับพ.ต.ท.พิชัย ผู้กำกับหนุ่มทันที

“คนของพมมาแล้ว อย่าให้ตำรวจยิงอายพวกวายร้ายเหล่านี้เลยครับ ผมจะใช้ระเบิดพิเศษของผมจับมันเอง รับรองว่าพวกโจรทั้งหมดไม่มีใครที่จะหนีไปได้”

เจ้าแห้วตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าสี่สหาย แล้วส่งกระเป๋าให้นายแพทย์หนุ่ม ดร.ดิเรกยื่นมือให้เจ้าแห้วจับ

“ดีมาก แยกเวลาเพียงสิบห้านาทีเท่านั้น”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น แล้วพูดเสียงหอบ ๆ

“รับประทาน.....ผมเขียนขนาดท่านพี่ละครับ ฝ่าไฟแดงที่สี่แยกราชประสงค์ ตัดหน้ารถเมล์ขาวไปเพียงเส้นยาแดงเดียว”

“ออไรน์ ยูเก่งมาก....ขอชมเชย คุณเอาทั้งสองท่านไม่มาดูตำรวจจับพวกโจรหรือ”

“รับประทาน.....ไม่มาหรอกครับ ท่านบอกว่าเรื่องยุ่งกันท่านไม่ชอบ”

ดร.ดิเรกเปิดชิปออกหยิบลูกระเบิดลูกหนึ่งออกมาส่งให้พ.ต.ท.พิชัย

“นี่แหละครับผู้กำกับ ให้ตำรวจคนใดคนหนึ่งย่องขึ้นไปบนเรือน แล้วเหวี่ยงข้ามช่องลมเข้าไปในห้อง วิธีใช้ก็เช่นเดียวกับระเบิดมือแหละครับ กระจกสลักนิรภัยออกเท่านั้น ชนวนลูกระเบิดก็จะทำงาน”

ท่านผู้กำกับมองดูลูกระเบิดมือ อันเป็นประดิษฐกรรมของนายแพทย์หนุ่ม แสงไฟฟ้าจากมุมบ้านหลังหนึ่งช่วยให้พ.ต.ท.พิชัยแลเห็นถนัด

“ระเบิดน้ำตาหรือครับท่านอาจารย์”

“โน ไม่ใช่ระเบิดน้ำตา การใช้ระเบิดแก๊สน้ำตาผมคิดว่ามันทารุณมากไปหน่อย อาจจะทำให้ตาบอดภายหลังก็ได้ ระเบิดแบบนี้คือระเบิดหัวเราะครับ”

ผู้กำกับหน้าตั้น “ระเบิดหัวเราะ”

“ออไรน์ ควันของมันจะทำให้ผู้ที่สูดเข้าไปหัวเราะแทบขาดใจตายไปเลย หมด เรี่ยวหมดแรงที่จะทำอะไรได้หัวเราะอย่างที่เรียกว่าเยี้ยวแตกนะครับ”

พวกนายตำรวจต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ผู้กำกับร้องเรียกนายตำรวจหนุ่มซึ่งแต่ เครื่องแบบร้อยตำรวจโทให้มาหาเขาแล้วมอบลูกระเบิดให้

“คุณวินิจ คุณย่องขึ้นไปบนเรือนหลังนั้น พยายามหย่อนระเบิดผ่านช่องลมเข้าไป ในห้องพวกคนร้ายให้ได้ ไม่ต้องกลัวว่าคุณจะมีอันตาย เพราะนี่คือระเบิดหัวเราะของท่านอาจารย์”

นายตำรวจหนุ่มหันมามองคุณหน้านายแพทย์หนุ่ม “วิธีใช้เหมือนลูกระเบิดมือหรือ ครับ” เขาถามยิ้ม ๆ

“ออไรน์ จัดการได้ผู้หมด”

นายตำรวจหนุ่มถือระเบิดมือ เดินตรงไปที่เรือนพักของอรชร เขาย่องขึ้นไปตาม ชั้นบันไดอย่างเงียบกริบ เขากม้าม้าสี่เหลี่ยมตัวหนึ่งมาตั้งข้างฝาห้อง และค่อย ๆ ก้าวขึ้นไปยืนบนม้าม้า ตัวนั้น รองสารวัตรกระซอกสลักนิริภัยลูกระเบิดออกทันที ถือไว้ในมือ สักครู่ก็ยกแขนขึ้นสุดแขน โยนลูกระเบิดผ่านช่องลมเข้าไปในห้อง

พอรองสารวัตรกระโดดลงจากม้าม้าตัวนั้น เสียงระเบิดก็ดังขึ้นคล้ายกับการระเบิด ของดอกไม้เพลิง กลุ่มควันสีขาวกระจายไปทั่วห้อง นายตำรวจหนุ่มโกยอ้าวลงมาจากเรือนหลัง นั้นทันที

ความเงียบปกคลุมไปทั่วบริเวณนั้น.....

ตำรวจประมาณ 50 นายซึ่งโอบล้อมบ้านของอรชรต่างอยู่ในที่กำบังอย่างมิดชิด คอยปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตลอดเวลา

ทันใดนั้นเอง กลุ่มนายตำรวจ และคณะพรรคสี่สหายก็ได้ยินเสียงพวกโจรหัวเราะ ลั่นบ้าน มันเป็นการหัวเราะอย่างขบขันที่สุดในชีวิตของเขา พวกนายตำรวจตื่นเดินไปตามกัน ลูก ระเบิดของนายแพทย์หนุ่มมีประโยชน์อันยิ่งใหญ่ในการจับผู้ร้าย ดร.ดิเรกยกมือตบหลังพ.ต.ท.พิชัย เภา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ออไรน์ เรี่ยวร้อยแล้วครับผู้กำกับ สั่งตำรวจบุกขึ้นไปบนเรือนพังประตูเข้าไป จับพวกโจรได้ ผมรับรองว่าถึงพวกโจรมีปืนอยู่ในมือมันก็ไม่สู้ เพราะมันกำลังมีอาการงัน”

ท่านผู้กำกับสั่งให้นายตำรวจสองคนพาตำรวจบุกขึ้นไปบนเรือนหลังนั้นทันที สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างติดตามผู้กำกับไปด้วย ประตู ห้องนอนถูกตำรวจพังทลายเข้าไปได้โดยไม่ยากลำบากอะไรนัก

ขณะนี้ ควันเคมีของลูกระเบิดหัวเราะได้จางหายไปหมดแล้ว ตำรวจเฮโลเข้าไป ห้อมล้อมวางร้ายทั้งห้าคน ซึ่งนั่งรวมกลุ่มกันอยู่กลางห้อง และหัวเราะงอไปงอมมา ตำรวจรีบยึดปืน ของเหล่าร้ายทันที

ส่วนอรชรนอนกึ่งอยู่บนเตียง หัวเราะงอหายน้ำตาไหลพราก มีหน้าซำยังซอຍ
เท่าทั้งสองไปมาจนผ้าซิ่นเปิด ตำรวจคนหนึ่งต้องรีบไปปิดให้ เพราะเกรงว่าหล่อนจะไป

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้ว ตามผู้กำกับเข้ามาในห้อง พ.ต.ท.พิชัยแล
เห็นพวกโจรหัวเราะงอไปงอมาเช่นนี้เข้าก็พลอยหัวเราะไปด้วย พวกตำรวจเห็นเจ้านายหัวเราะต่าง
ก็หัวเราะกันขึ้นอย่างครั้นเครง

เจ้าโชติมองดูตำรวจพลางหัวเราะพลาง

“โอ๊ย.....มาจับผมหรือครับ ฮ่า.....ฮ่า.....ฮ่า.....โอ๊ย.....ผมขันเหลือเกินครับ.....”

แล้วเจ้าโชติก็ยื่นมือทั้งสองให้นายสิบตำรวจโทคนหนึ่ง “เชิญใส่กุญแจมือผมเถอะครับ ฮ่า....ฮ่า....
ฮะ.....เอ๊ก.....”

คราวนี้พวกตำรวจก็หัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น พวกผู้ร้ายเห็นเจ้าพนักงานหัวเราะ
ก็ยั้งหัวเราะเสียงดังกว่าเก่าขึ้นอีก

การจับโจรขณะนี้ ทำให้ตำรวจกองปราบสนุกสนานครึกครื้นรื่นเริงไปตามกัน ผู้
กำกับชั้นพวกโจรที่หัวเราะกันจนน้ำหูน้ำตาไหล ก็ปล่อยเสียงอหายนึงถึงกับทรุดตัวลงนั่งเอามือ
กุมท้อง

พวกตำรวจช่วยกันใส่กุญแจมือพวกโจรทีละคน แต่กว่าจะใส่กุญแจได้ ทั้งตำรวจ
และผู้ร้ายก็หัวเราะเข้าไปสั่นอย่างครั้นเครง ส่วนอรชรหัวเราะจนสิ้นสติไปแล้ว

ดร.ดิเรกประคองพ.ต.ท.พิชัยให้ลุกขึ้น

“ผู้กำกับอย่าหัวเราะมากนัก เดียวขาดใจตายนะครับ”

ผู้กำกับแทนที่จะหยุดหัวเราะกลับหัวเราะหนักขึ้นอีก

“อาจารย์คู่ชีวิตครับ” พ.ต.ท.พิชัยพูดพลางหัวเราะพลาง “พวกโจรมันจะติดคุกอยู่
แล้ว มันกลับหัวเราะอย่างขบขัน แล้วจะไม่ให้ผมหัวเราะได้อย่างไร ฮะ.....ฮะ.....โอ๊ย.....ผมเกิด
มาใน.....ชีวิตไม่เคยขบขันเหมือนวันนี้เลย.....ฮะ.....เอ๊ก.....อาจารย์คู่ชีวิต.....มันจะ
ขาดใจตายอยู่แล้ว”

ดร.ดิเรกหันมามองดูเพื่อนเกลอของเขาแล้วทำหน้าแบ่

“ไม่ควรอุดหนุนโจรด้วยลูกกระเบิดหัวเราะเลยโว้ย ไป ๆ มา ๆ ตำรวจหัวเราะจน
ตัวโก่งตัวงอไปตามกัน”

นิกรว่า “ทีหลังคิดลูกกระเบิดหน้าบึ้งไว้ใช้คู่กับระเบิดหัวเราะชีวิตระหมอบ นี่ถ้าผู้ร้าย
มันหยุดหัวเราะมันวิ่งหนีไปตำรวจก็คงไม่ได้จับ เพราะมัวแต่หัวเราะจนตาเหลือกจะขาดใจตาย
อยู่แล้ว”

เสี้ยกิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกออกมายิงออกมายิงออกไปนอก
หน้าต่างหนึ่งนัด เท่านั้นเองเสียงหัวเราะก็สงบเงียบลงทันที พ.ต.ท.พิชัยหายขบขันแล้ว เขาสั่งให้ค้น
ตัวพวกโจรยึดธนบัตรใส่ถุงผ้าใบรวมไว้ตามเดิม

ต่อจากนั้น ตำรวจก็ช่วยกันตรวจค้นห้องนอนของอรรชียศได้แหวนเพชรของ
ประไพ และเงินสดอีก 15,000 บาท เป็นอันว่าเงินของธนาคารสามสหาย จำกัด ขาดจำนวนไป
26,000 บาทเท่านั้น แต่ก็อยู่ที่นิกร 25,000 บาทแล้ว คงขาดหายไปเพียงพันเดียวซึ่งโชติได้ใช้
ไปแล้ว

ดร.ดิเรกช่วยแก้ไขอรรชียศอยู่สักครู่ หล่อนก็ฟื้นคืนสติ สาวสวยเต็มไปด้วยความ
ตระหนกตกใจ เมื่อรู้ว่าหล่อนต้องตกเป็นผู้ต้องหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หล่อนร้องไห้โฮ และมองดู
สี่สหายด้วยสายตาแสดงการวิงวอน

“คุณอาขา....ช่วยหนูด้วยสิคะ หนูถูกฝืนหนุบังคับให้ร่วมงานกับเขาค่ะ....”

สี่สหายไม่ยอมสนใจกับหล่อนเลย ต่างชวนเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วออกไป
จากห้อง

หลังจากนั้น ตำรวจกองปราบก็พาพวกโจรทั้งห้าคนและอรรชียศไปยังกองปราบ
สามยอด

ด้วยความสามารถของนิกร วายร้ายปล้นแบงค์ทั้งคณะจึงถูกจับได้โดยละม่อม
นอกจากนี้ยังได้เงินที่ถูกปล้นไปกลับคืนมาด้วย คณะกรรมการของธนาคารต่างลงมติให้จ่ายเงิน
รางวัลแก่นิกร 50,000 บาท

จบบริบูรณ์